Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (tredje avdelningen i utökad sammansättning)

den 25 september 2024*

”Energi – Den inre marknaden för el – Kapacitetsberäkningsregion – Regionen Core – Antagandet av Acer av metoder för att dela kostnader för omdirigering och motköp – Fastställande av toleransnivån för legitima ringflöden – Artikel 16.13 i förordning (EU) 2019/943”

I mål T-485/21,

Bundesnetzagentur für Elektrizität, Gas, Telekommunikation, Post und Eisenbahnen (BNetzA), Bonn (Tyskland), företrädd av advokaterna U. Karpenstein och K. Reiter,

sökande,

med stöd av

Förbundsrepubliken Tyskland, företrädd av J. Möller och N. Scheffel, båda i egenskap av ombud,

intervenient,

mot

Europeiska unionens byrå för samarbete mellan energitillsynsmyndigheter (Acer), företrädd av P. Martinet, Z. Vujasinovic och E. Tremmel, samtliga i egenskap av ombud, biträdda av advokaterna P. Goffinet, L. Bersou och M. Shehu,

svarande,

meddelar

TRIBUNALEN (tredje avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av ordföranden F. Schalin, samt domarna P. Škvařilová-Pelzl, I. Nõmm, G. Steinfatt och D. Kukovec (referent),

justitiesekreterare: handläggaren I. Kurme,

efter den skriftliga delen av förfarandet,

efter förhandlingen den 12 och den 13 juni 2023,

* Rättegångsspråk: tyska.

följande

Dom

1 Sökanden, Bundesnetzagentur für Elektrizität, Gas, Telekommunikation, Post und Eisenbahnen (den federala myndigheten för näten för el, gas, telekommunikation, post och järnvägar, Tyskland) (nedan kallad federala nätverksmyndigheten), har med stöd av artikel 263 FEUF yrkat ogiltigförklaring av det beslut som fattats av överklagandenämnden vid Europeiska unionens byrå för samarbete mellan energitillsynsmyndigheter (Acer) den 28 maj 2021, i den del detta beslut bekräftar Acers beslut nr 30/2020 av den 30 november 2020 om ett förslag från systemansvariga för överföringssystemen för el i den region som omfattar Belgien, Tjeckien, Tyskland, Frankrike, Kroatien, Luxemburg, Ungern, Nederländerna, Österrike, Polen, Rumänien, Slovenien och Slovakien (nedan kallad regionen Core) om beräkningen av den kapacitet som kallas ”Core”, om metoder för att dela kostnader för omdirigering och motköp, och varigenom överklagandenämnden avslår sökandens begäran i ärende A-001–2021 (konsoliderat) (nedan kallat det angripna beslutet).

Bakgrund till tvisten

2 Sökanden är den tyska nationella regleringsmyndigheten (nedan kallad den nationella regleringsmyndigheten) i den mening som avses i artikel 57.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/944 av den 5 juni 2019 om gemensamma regler för den inre marknaden för el och om ändring av direktiv 2012/27/EU (EUT L 158, 2019, s. 125). Enligt 56 § 1 första meningen punkt 1 i Gesetz über die Elektrizitäts- und Gasversorgung (Energiewirtschaftsgesetz – EnWG) (lag om elektricitets- och gasförsörjning) av den 7 juli 2005 (BGBl. 2005 I, s. 1970) utövar sökanden de befogenheter som tillerkänts nationella tillsynsmyndigheter genom kommissionens förordning (EU) 2015/1222 av den 24 juli 2015 om fastställande av riktlinjer för kapacitetstilldelning och hantering av överbelastning (EUT L 197, 2015, s. 24).

3 Enligt artikel 74.1 i förordning 2015/1222 ska de systemansvariga för överföringssystem i varje kapacitetsberäkningsregion senast 16 månader efter det att beslutet om kapacitetsberäkningsregioner har fattats utarbeta ett förslag till en gemensam metod för att dela kostnader för omdirigering och motköp (nedan kallad metod för att dela kostnader).

4 Den 17 november 2016 antog Acer, i enlighet med artikel 15 i förordning 2015/1222, beslut nr 06/2016 om fastställande av kapacitetsberäkningsregioner. I artikel 1 och bilaga I till detta beslut anges de territorier i medlemsstaterna som ingår i regionen Core.

5 Förslaget från de systemansvariga för överföringssystemen i regionen Core om metod för att dela kostnader borde ha lämnats in inom sexton månader efter detta beslut, det vill säga senast den 17 maj 2018.

6 De systemansvariga för överföringssystemen i regionen Core lämnade emellertid inte in något förslag om metod för att dela kostnader inom den frist som nämns ovan i punkt 5. I enlighet med artikel 9.4 i förordning 2015/1222 informerade de systemansvariga för överföringssystemen de nationella regleringsmyndigheterna och Acer om att de behövde mer tid för att utarbeta ett sådant förslag. Acer informerade Europeiska kommissionen därom, som samrådde med de

systemansvariga för överföringssystemen, den nationella regleringsmyndigheten och Acer för att hjälpa de systemansvariga för överföringssystemen att utarbeta detta förslag och lägga fram det för godkännande så snart som möjligt.

7 Den 27 mars 2019 lämnade de systemansvariga för överföringssystemen i regionen Core, i enlighet med artikel 9.7 h i förordning 2015/1222, in ett förslag om metod för att dela kostnaderna, tillsammans med ett förklarande dokument, till samtliga nationella regleringsmyndigheter i regionen. Dessa nationella regleringsmyndigheter hade sex månader på sig att fatta beslut om förslaget, i enlighet med artikel 9.10 i nämnda förordning.

8 Den 26 september 2019 beslutade Acer, på begäran av nämnda nationella regleringsmyndigheter, att förlänga den frist för godkännande av nämnda förslag som fastställts för dem med sex månader, det vill säga till den 27 mars 2020.

9 Den 27 mars 2020 meddelade ordföranden för forumet för energitillsynsmyndigheter i regionen Core, för samtliga nationella regleringsmyndigheters räkning i den regionen, att de nationella regleringsmyndigheterna inte kunde fatta beslut den dagen om det inlämnade förslaget, eftersom det i stort sett ansågs vara ofullständigt, i sådan utsträckning att de nationella regleringsmyndigheterna vare sig kunde godkänna det eller begära att det skulle ändras.

10 Eftersom de nationella regleringsmyndigheterna i regionen Core inte nådde någon överenskommelse om det förslag om metod för att dela kostnader som lagts fram av de systemansvariga för överföringssystemen förklarade sig Acer den 27 mars 2020 behörig att anta ett beslut om detta förslag, i enlighet med artikel 5.3 och artikel 6.10 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/942 av den 5 juni 2019 om inrättande av Europeiska unionens byrå för samarbete mellan energitillsynsmyndigheter (EUT L 158, 2019, s. 22) och artikel 9.11 i förordning 2015/1222. Enligt den sistnämnda bestämmelsen skulle Acer anta ett sådant beslut inom sex månader i enlighet med artikel 6.12 a i förordning 2019/942.

11 Efter en lång period av samarbete, samråd och diskussioner mellan Acer, samtliga nationella regleringsmyndigheter i regionen Core och samtliga systemansvariga för överföringssystem i denna region om det förslag till metod för att dela kostnader som dessa systemansvariga för överföringssystem har lagt fram och om de ändringar som hade gjorts i detta förslag under flera möten och omröstningar, avgav Acers tillsynsnämnd, som består av företrädare för de nationella regleringsmyndigheterna, ett positivt yttrande om nämnda förslag den 18 november 2020, i enlighet med artikel 22.5 a i förordning 2019/942.

12 Den 30 november 2020 antog Acer, genom beslut nr 30/2020, den metod för att dela kostnader (”Common methodology for redispatching and countertrading cost sharing for the Core CCR in accordance with Article 74 of Commission Regulation (EU) 2015/1222 of 24 July 2015”), som anges i bilaga I till det sistnämnda beslutet (nedan kallad den omtvistade metoden för att dela kostnader).

13 Den 29 januari 2021 ingav sökanden ett klagomål med begäran om ogiltigförklaring av beslut nr 30/2020 till Acers överklagandenämnd i enlighet med artikel 28 i förordning 2019/942. Andra systemansvariga för överföringssystem och nationella regleringsmyndigheter i regionen Core ingav också klagomål mot detta beslut. Den 18 februari 2021 förenade överklagandenämnden alla dessa klagomål.

14 Den 28 maj 2021 antog överklagandenämnden det angripna beslutet, varigenom den bekräftade beslut nr 30/2020 och avslog de klagomål med begäran om ogiltigförklaring som riktats mot den i sin helhet.

Parternas yrkanden

15 Sökanden yrkar att tribunalen ska

– ogiltigförklara det angripna beslutet,

– i andra hand, för det fall att tribunalen inte helt ogiltigförklarar det angripna beslutet, ogiltigförklara detta beslut i den del artikel 1.1 andra meningen, artikel 2.2 j och artikel 3, artikel 7 och artikel 12.2 i bilaga I till beslut nr 30/2020 bekräftas, och

– förplikta Acer att ersätta rättegångskostnaderna.

16 Acer yrkar att tribunalen ska

– ogilla talan, och

– förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

17 Förbundsrepubliken Tyskland, som har intervenerat till stöd för sökandens yrkanden, yrkar att tribunalen ska ogiltigförklara det angripna beslutet.

Rättslig bedömning

18 Sökanden har anfört sex grunder till stöd för sin talan.

19 Den första grunden avser den omständigheten att det i det angripna beslutet rättsstridigt föreskrivs att tillämpningsområdet för den omtvistade metoden för att dela kostnader ska utvidgas till att omfatta annat än nätelement mellan elområden (nedan kallade sammanlänkningar). Den andra grunden avser den omständigheten att det i det angripna beslutet rättsstridigt föreskrivs att avlastande flöden inte ska beaktas vid kostnadsdelningen. Den tredje grunden avser ett felaktigt fastställande av toleransnivån för legitima ringflöden (nedan kallad toleransnivån). Den fjärde grunden avser den prioritet som felaktigt ges ringflöden framför interna flöden när det gäller att fastställa orsaker till överbelastningar av näten. Den femte grunden avser att den tillämpade metoden, betraktad i sin helhet, är rättsstridig. Den sjätte grunden avser att skyldigheten för de systemansvariga för överföringssystemen att överlämna förslag om ändring av den omtvistade metoden för att dela kostnader är rättsstridig.

20 Acer yrkar att talan ska ogillas på samtliga de grunder som sökanden har åberopat.

21 Tribunalen finner det lämpligt att inledningsvis pröva den första grunden och därefter den fjärde och den tredje grunden.

Den första grunden: Tillämpningsområdet för den omtvistade metoden för att dela kostnader

22 Sökanden har anfört tre anmärkningar till stöd för den första grunden, varigenom den har gjort gällande att det i det angripna beslutet rättsstridigt föreskrivs att tillämpningsområdet för den omtvistade metoden för att dela kostnader ska utsträckas till att omfatta andra nätelement än sammanlänkningar. Sökanden tycks emellertid godta att överbelastningar på kritiska linjesegment även medför en begränsning av handeln mellan elområden i den mening som avses i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/943 av den 5 juni 2019 om den inre marknaden för el (EUT L 158, 2019, s. 54). Sökanden förefaller följaktligen, i vart fall i andra hand, godta att kritiska interna linjesegment omfattas av tillämpningsområdet för den omtvistade metoden för att dela kostnader.

23 Sökanden har för det första gjort gällande att det sålunda avgränsade tillämpningsområdet är oförenligt med artikel 16.13 i förordning 2019/943 och artikel 74 i förordning 2015/1222.

24 För det andra har sökanden, med hänvisning till att det inte finns någon rättslig grund för antagandet av den omtvistade metoden för att dela kostnader, gjort gällande att Acer, med beaktande av principen om tilldelade befogenheter, inte kan motivera en utvidgning av tillämpningsområdet för den omtvistade metoden för att dela kostnader i förhållande till det tillämpningsområde som föreskrivs i artikel 16.13 i förordning 2019/943 med hänvisning till att bestämmelserna i nämnda förordning och i förordning 2015/1222 inte utgör hinder för en sådan utvidgning av tillämpningsområdet.

25 För det tredje har sökanden gjort gällande att det utvidgade tillämpningsområdet för den omtvistade metoden för att dela kostnader inte kan motiveras med hänsyn till driftssäkerhet och ”principen att förorenaren ska betala”.

26 Förbundsrepubliken Tyskland instämmer i de argument som sökanden har framfört.

27 Acer har bestritt sökandens och Förbundsrepubliken Tysklands argument.

Inledande synpunkter

28 Tribunalen erinrar inledningsvis om att överklagandenämnden i det angripna beslutet tillbakavisade argumenten att tillämpningsområdet för den omtvistade metoden för att dela kostnader var rättsstridigt, i huvudsak i punkterna 89–379 (”First Consolidated Plea – Excessive scope of the RDCTCS and unlawful determination of XNEs”), i punkterna 1078–1105 (”Eighth Consolidated Plea – Polluter Pays Principle”) och i punkterna 1126–1191 (s. 203–212) (”Fourteenth Consolidated Plea – ACER exceeded its competence and infringed the principle of conferral”) i nämnda beslut.

29 Såsom i huvudsak framgår av punkterna 196–210 i det angripna beslutet grundar sig detta delvis på en tolkning av artikel 16.13 i förordning nr 2019/943, i den meningen att denna bestämmelse återspeglar principen att ”förorenaren ska betala”. På samma sätt krävs enligt denna bestämmelse att ursprunget till de fysiska flöden som bidrar till överbelastning mellan elområden ska fastställas utan att kostnadsdelningen begränsas till de avhjälpande åtgärder som genomförs i samband med överbelastningar på sammanlänkningar.

30 På samma sätt fann överklagandenämnden, såsom framgår av punkterna 173–180 i det angripna beslutet, att den omtvistade metoden för att dela kostnader var förenlig med artikel 74.2 i förordning 2015/1222, eftersom åtgärderna på de nätelement som omfattades av tillämpningsområdet för den omtvistade metoden för att dela kostnader hade gränsöverskridande betydelse.

31 Vidare kräver prövningen av den första grunden att den rättsliga grunden, syftet och tillämpningsområdet för den omtvistade metoden för att dela kostnader, som bekräftats genom det angripna beslutet, fastställas.

32 Vad för det första gäller den rättsliga grunden och syftet med den omtvistade metoden för att dela kostnader, ska det påpekas att denna metod antogs i enlighet med artikel 74 i förordning 2015/1222 och att det i punkt 2 i denna bestämmelse föreskrivs att kostnadsdelningslösningar för avhjälpande åtgärder med gränsöverskridande betydelse ska antas. Syftet med denna metod är således att fördela de kostnader som uppstår till följd av aktivering av kostsamma avhjälpande åtgärder, det vill säga omdirigering och motköp, mellan de systemansvariga för överföringssystemen.

33 I detta avseende definieras ”avhjälpande åtgärd” i artikel 2.13 i förordning 2015/1222 som ”alla åtgärder som manuellt eller automatiskt tillämpas av en eller flera systemansvariga för överföringssystem i syfte att upprätthålla driftsäkerhet”.

34 I artikel 2.26 i förordning (EU) 2019/943 definieras ”omdirigering” som en åtgärd, inbegripet begränsning av tilldelad kapacitet som aktiveras av en eller flera systemansvariga genom att ändra produktionsmönstret eller belastningsmönstret, eller båda, för att ändra fysiska flöden i elsystemet och minska en fysisk överbelastning eller på annat sätt säkerställa systemsäkerhet.

35 I artikel 2.27 i förordning (EU) 2019/943 definieras i sin tur motköp som ett utbyte mellan elområden som initieras av systemansvariga mellan två elområden för att minska fysisk överbelastning.

36 Överbelastning som utgör en risk för driftsäkerheten som kräver avhjälpande åtgärder, definieras i sin tur i artikel 2.4 i förordning 2019/943 som ”en situation där alla begäranden från marknadsaktörer om handel mellan nätområden inte kan tillmötesgås därför att de avsevärt skulle påverka de fysiska flödena genom nätelement som inte kan klara dessa flöden”.

37 Överbelastning orsakas av fysiska flöden. Det finns flera typer av fysiska flöden som definieras genom den omtvistade metoden för att dela kostnader. Bland dessa definieras i artikel 2.2 a i den omtvistade metoden för att dela kostnader de tilldelade flödena som ”ett fysiskt flöde på ett nätelement där källan och mottagaren är belägna i olika elområden”. Interna flöden definieras i artikel 2.2 o i den omtvistade metoden för att dela kostnader som ”ett fysiskt flöde på ett nätelement där källan och mottagaren samt det kompletta nätelementet är belägna inom samma elområde”. Enligt artikel 2.2 p i den omtvistade metoden för att dela kostnader är ett ringflöde ”ett fysiskt flöde på ett nätelement där källan och mottagaren är belägna i samma elområde och nätelementet, eller en del av det, är beläget i ett annat område”.

38 Det ska vidare påpekas att det i artikel 16.13 i förordning 2019/943 föreskrivs en fördelning av kostnaderna för korrigerande åtgärder som syftar till att minska överbelastningen mellan två elområden baserad på bidraget till överbelastningen från flöden som är en följd av interna transaktioner inom ett elområde. I denna bestämmelse föreskrivs bland annat att ”[v]id

fördelningen av kostnader för korrigerande åtgärder mellan systemansvariga för överföringssystem ska regleringsmyndigheter analysera i vilken utsträckning flöden från interna transaktioner inom elområden bidrar till den överbelastning mellan två elområden som observerats, och fördela kostnaderna baserat på det bidraget till överbelastningen, till de systemansvariga för överföringssystem i elområden som ansvarar för att skapa sådana flöden, med undantag för kostnader som orsakas av flöden från interna transaktioner inom elområden som ligger under den förväntade nivån utan strukturell överbelastning i ett elområde”.

39 I detta avseende definieras ett elområde i artikel 2.65 i förordning 2019/943 som ”det största geografiska område inom vilket marknadsaktörerna kan handla energi utan kapacitetstilldelning”. För närvarande motsvarar de elområden som ingår i regionen Core i de flesta fall medlemsstaternas territorier.

40 För det andra är det, såsom framgår av artikel 5.1 i den omtvistade metoden för att dela kostnader, för att kunna göra en fördelning av kostnaderna för korrigerande åtgärder nödvändigt att identifiera det nätelement på vilket varje korrigerande åtgärd faktiskt genomförs.

41 Såsom påpekas i punkterna 106–110 i det angripna beslutet omfattar tillämpningsområdet för den omtvistade metoden för att dela kostnader inte bara nätelement mellan elområden (sammanlänkningar), utan även alla interna nätelement med en spänningsnivå på 220 kilovolt (kV) eller mer.

42 I artikel 3.4 i den omtvistade metoden för att dela kostnader föreskrivs att alla ”nätelement med en gränsöverskridande betydelse” är ”berättigade till en kostnadsfördelning”.

43 Vad gäller nätelement med gränsöverskridande betydelse definieras dessa element i artikel 2.2 j i den omtvistade metoden för att dela kostnader som ”nätelement … som bedöms ha gränsöverskridande betydelse och på vilka överträdelser av driftsäkerheten ska hanteras på ett samordnat sätt”.

44 Det framgår av punkterna 106–110 i det angripna beslutet, och det är för övrigt ostridigt mellan parterna att begreppet ”nätelement med gränsöverskridande betydelse” ska förstås på samma sätt som begreppet i definitionen i artikel 5 i metoden för samordnad omdirigering och motköp i regionen Core i enlighet med artikel 35.1 i förordning 2015/1222, som antogs genom Acers beslut nr 35/2020 av den 4 december 2020 om metoden för samordnad omdirigering och motköp i regionen Core (nedan kallad RDCT-metoden), och i artikel 5 i metoden för regional samordning av driftsäkerhet i regionen Core i enlighet med artikel 76.1 i kommissionens förordning (EU) 2017/1485 av den 2 augusti 2017 om fastställande av riktlinjer för driften av elöverföringssystem (EUT L 220, 2017, s. 1), som antogs genom Acers beslut nr 33/2020 av den 4 december 2020 om metoden för regional samordning av driftssäkerheten i regionen Core (nedan kallad ROSC-metoden).

45 Begreppet ”nätelement med gränsöverskridande betydelse” avser således, å ena sidan, alla kritiska linjesegment, i enlighet med artiklarna 5.1 och 7 i de gemensamma metoderna för kapacitetsberäkning för dagen före- och intradagsmarknader, som antogs genom Acers beslut nr 02/2019 av den 21 februari 2019 på förslag av de systemansvariga för överföringssystemen i regionen Core avseende de gemensamma metoderna för kapacitetsberäkning för dagen före- och intradagsmarknader (nedan kallade CCM-metoderna), nämligen, för närvarande, de sammanlänkningar och interna nätelement som fastställs av de systemansvariga för överföringssystem med en ”power transfer distribution factor” (en distributionsfaktor för

elöverföring) (nedan kallad ”PTDF-faktor”), enligt definitionen i artikel 2.22 i kommissionens förordning (EU) nr 543/2013 av den 14 juni 2013 om inlämnande och offentliggörande av uppgifter på elmarknaderna och om ändring av bilaga I till Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 714/2009 (EUT L 163, 2013, s. 1), som är lika med eller högre än 5 procent, och, å andra sidan och i princip, alla interna nätelement med en spänningsnivå som är lika med eller högre än 220 kV.

46 Enligt definitionen i artikel 2.69 i förordning 2019/943 är ett kritiskt linjesegment ”en nätdel som antingen är i elområdet eller mellan elområden med hänsyn till [förfarandet för beräkning av kapacitet mellan elområden], vilket begränsar den mängd kraft som kan handlas [mellan dem]”.

47 Kritiska linjesegment är således antingen sammanlänkningar eller interna element med en PTDF-faktor som är lika med eller större än 5 procent. I den mening som avses i den omtvistade metoden för att dela kostnader är samtliga nätelement med gränsöverskridande betydelse kritiska linjesegment samt interna nätelement med en spänningsnivå på 220 kV eller mer.

48 Vad vidare gäller begreppet ”omdirigerings- och motköpsåtgärder med gränsöverskridande verkan” bör det noteras att det i artikel 3.1 i den omtvistade metoden för att dela kostnader anges att sistnämnda avser omdirigerings- och motköpsåtgärder med gränsöverskridande betydelse, vilka fastställs genom RDCT-metoden och genom ROSC-metoden.

49 Härav följer, såsom har bekräftats av parterna, att omdirigerings- och motköpsåtgärder med gränsöverskridande betydelse i den mening som avses i den omtvistade metoden för att dela kostnader är omdirigering och motköp med gränsöverskridande verkan i princip är samtliga omdirigerings- och motköpsåtgärder som syftar till att minska överbelastning på nätelement med gränsöverskridande betydelse.

Bedömning av tillämpningsområdet

– *Omfattningen av tillämpningsområdet för den omtvistade metoden för att dela kostnader*

50 Enligt sökanden ska de kostnader för korrigerande åtgärder som hänför sig till interna nätelement som inte är sammanlänkningar eller, på sin höjd, kritiska linjesegment, undantas från kostnadsfördelningen. Sökanden har särskilt hävdat att överbelastningar på nätelement med en spänning på 220 kV eller mer under alla omständigheter är interna överbelastningar som inte omfattas av definitionen av överbelastning mellan elområden i den mening som avses i artikel 16.13 i förordning 2019/943.

51 Det ska således prövas huruvida sökanden med rätta har gjort gällande att fördelningen av kostnaderna för korrigerande åtgärder ska begränsas till kritiska linjesegment, såsom de framgår av CCM-metoderna, eftersom det rör sig om linjesegment som ”begränsar den mängd kraft som kan handlas” enligt artikel 2.69 i förordning 2019/943. Därför skulle endast en överbelastning på dessa element utgöra en överbelastning mellan elområden i den mening som avses i artikel 16.13 i förordning 2019/943.

52 Det ska för det första prövas huruvida de kritiska linjesegmenten är de enda som är av gränsöverskridande betydelse i den mening som avses i artikel 74.2 i förordning 2015/1222.

53 Det ska erinras om att enligt artikel 74.2 i förordning 2015/1222 ska den omtvistade metoden för att dela kostnader ”omfatta lösningar för att dela kostnader för åtgärder av gränsöverskridande betydelse”. Vidare anges i artikel 74.4 b i samma förordning att det i den omtvistade metoden för att dela kostnader ska fastställas ”vilka kostnader, uppkomna efter utnyttjande av omdirigering eller motköp för att säkerställa den garanterade kapaciteten mellan elområdena, som är berättigade att delas mellan alla systemansvariga för överföringssystem i kapacitetsberäkningsregionen”, i förevarande fall regionen Core.

54 För att fastställa huruvida den omtvistade metoden för att dela kostnader, som har bekräftats genom det angripna beslutet, är förenlig med artikel 74.2 i förordning 2015/1222, ska det således undersökas i vilken utsträckning de avhjälpande åtgärder vars kostnader den avser att fördela syftar till att säkerställa den garanterade kapaciteten mellan elområdena.

55 Det ska emellertid erinras om att förordning 2015/1222 utgör en rättsakt för att genomföra förordning 2019/943, såsom framgår av artikel 18.5 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 714/2009 av den 13 juli 2009 om villkor för tillträde till nät för gränsöverskridande elhandel och om upphävande av förordning (EG) nr 1228/2003 (EUT L 211, 2009, s. 15), ersatt genom förordning 2019/943. Förordningen är således en rättslig norm som är hierarkiskt överordnad förordning 2015/1222 och som antagits efter denna förordning. Utom i de fall då deras innebörd är klar och otvetydig och således inte kräver någon tolkning, ska bestämmelserna i en genomförandeförordning om möjligt tolkas i överensstämmelse med bestämmelserna i grundförordningen (dom av den 28 februari 2017, Canadian Solar Emea m.fl./rådet, T-162/14, ej publicerad, EU:T:2017:124, punkt 150). Artikel 74 i förordning 2015/1222 ska därför tolkas i enlighet med artikel 16.13 i förordning 2019/943.

56 Det ska i detta hänseende understrykas att artikel 16.13 i förordning 2019/943 inte innehåller någon definition av vare sig de nätelement på vilka de avhjälpande åtgärderna syftar till att minska överbelastningen mellan elområdena, eller de nätelement på vilka kostnaderna för de avhjälpande åtgärder som syftar till att minska överbelastningen mellan elområdena ska fördelas.

57 På samma sätt preciseras inte heller i artikel 2.4 i förordning 2019/943 de nätelement på vilka de fysiska överbelastningarna, inbegripet de som har samband med handel mellan elområden, uppstår.

58 Artikel 16.13 i förordning 2019/943 avser emellertid kostnaderna för de korrigerande åtgärder som aktiverats av de systemansvariga för överföringssystemen för att säkerställa handeln mellan elområden och kräver därefter att nämnda kostnader fördelas mellan de systemansvariga för överföringssystemen beroende på den grad i vilken flöden från interna transaktioner inom elområden bidrar till den överbelastning mellan två elområden som observerats.

59 Det är i enlighet med syftet med artikel 16.13 i förordning 2019/943 följaktligen nödvändigt att fastställa vilka överbelastningar som ska minskas på ett samordnat sätt för att säkerställa handeln mellan elområden, vilket, i enlighet med punkterna 54 och 55 ovan, sedan kommer att göra det möjligt att fastställa huruvida de avhjälpande åtgärder som avses i den omtvistade metoden för att dela kostnader är avsedda att säkerställa den garanterade kapaciteten mellan elområdena, i den mening som avses i artikel 74.4 b i förordning 2015/1222.

60 För det andra är det viktigt att understryka att det, för att genomföra en sådan analys för att fastställa vilka avhjälpande åtgärder som gör det möjligt att säkerställa handeln mellan elområdena och som således berörs av kostnadsfördelningen, är lämpligt att klargöra vilken roll

de avhjälpande åtgärderna har i samband med förfarandet för beräkning av kapaciteten mellan elområden, som föreskrivs i CCM-metoderna, och förfarandet för regional bedömning av driftsäkerheten, som fastställs genom ROSC-metoden, i enlighet med artikel 76.1 b i förordning (EU) 2017/1485 (nedan kallat CROSA-förfarandet).

61 För det första ska det påpekas att förfarandet för beräkning av kapaciteten mellan elområden börjar två dagar före leveransen av elen och används för att fastställa den mängd energi som kan handlas mellan olika elområden, inom ramen för gränserna för driftssäkerheten.

62 Kapacitetsberäkningsförfarandet ska endast utföras på kritiska linjesegment. För det första kan systemansvariga för överföringssystem, innan marknaden öppnas, begränsa den mängd energi som kan handlas mellan deltagarna för att respektera driftssäkerhetsgränserna. För det andra använder sig detta förfarande även av avhjälpande åtgärder, såsom omdirigering och omköp. Dessa avhjälpande åtgärder, som skulle kunna aktiveras för att maximera den tillgängliga kapaciteten mellan elområdena, i enlighet med artikel 16.4 i förordning 2019/943, beaktas av de systemansvariga för överföringssystemen, men aktiveras ännu inte.

63 Vid beräkningen av kapaciteten mellan elområdena aktiveras inte någon avhjälpande åtgärd och det uppstår inte någon kostnad.

64 För det andra ska det påpekas att de kostsamma avhjälpande åtgärderna för omdirigering och omköp, som är föremål för förevarande tvist, endast förekommer inom ramen för CROSA-förfarandet, vilket är nära förbundet med beräkningen av kapaciteten mellan elområden.

65 Enligt artikel 76.1 b iii) i förordning 2017/1485, som reglerar samordnat förberedande av avhjälpande åtgärder av gränsöverskridande betydelse, och såsom framgår av artikel 3.2 b i ROSC-metoden, syftar CROSA-förfarandet till att samordna, validera och genomföra avhjälpande åtgärder av gränsöverskridande betydelse. Såsom framgår av artiklarna 5 och 9 i nämnda ROSC-metod är avhjälpande åtgärder med gränsöverskridande betydelse alla avhjälpande åtgärder som åtminstone delvis kan avhjälpa åsidosättanden av gränsvärden för ström på nätelement med gränsöverskridande betydelse, det vill säga i princip alla kritiska linjesegment som beaktas vid beräkningen av kapaciteten mellan elområden och alla andra nätelement med en spänning på 220 kV eller mer.

66 På samma sätt ska CROSA-förfarandet, enligt skäl 12 och artikel 5.1 i ROSC-metoden, i princip säkerställa driftsäkerhet för alla nätelement med en spänning på 220 kV eller mer efter tillkännagivandet av marknadsresultaten och tilldelningen av kapaciteten mellan elområdena. Vid denna tidpunkt innehar de systemansvariga för överföringssystemen detaljerad information om den energi som kommer att matas in i eller tas ut från nätet.

67 CROSA-förfarandet inleds med den lokala bedömningen av driftsäkerheten som genomförs av varje systemansvarig för överföringssystem i dess nät i enlighet med artikel 13 och artikel 14.1 i ROSC-metoden, vilket leder till att varje systemansvarig för överföringssystem skapar en individuell nätmodell.

68 Därefter överförs de enskilda nätmodellerna, i enlighet med artikel 18 i ROSC-metoden, till de regionala samordnarna och slås samman av dessa för att skapa en gemensam nätmodell för alla timmar på dygnet, som omfattar ”en unionsomfattande datauppsättning … som beskriver elkraftsystemets … egenskaper”, i enlighet med artikel 2.2 i förordning 2015/1222.

69 När ett flöde på ett nätelement överskrider det maximala flödet är det nödvändigt att förbereda och genomföra en avhjälpande åtgärd för att respektera driftssäkerhetsgränserna.

70 Såsom framgår av skäl 10 i ROSC-metoden föreskrivs en optimering av avhjälpande åtgärder inom ramen för CROSA-förfarandet.

71 Denna optimering inom CROSA-förfarandet, som beskrivs i artikel 2.1 p i ROSC-metoden innebär närmare bestämt, att det vid varje iteration konkret ska fastställas vilken överbelastning på vilket nätelement, kritiskt eller icke-kritiskt, som ska hanteras på ett samordnat sätt.

72 För varje timme i den gemensamma nätmodellen identifieras således i enlighet med artikel 76.1 b iii) i förordning 2017/1485 bland alla de avhjälpande åtgärder som står till de systemansvarigas förfogande den avhjälpande åtgärd som är mest ändamålsenlig och kostnadseffektiv, genom vilken samtliga överbelastningar på alla sammanlänkningar och på alla interna nätelement med en spänningsnivå på 220 kV eller mer i den gemensamma nätmodellen kan hanteras, utan att nya överbelastningar uppkommer i enlighet med artiklarna 20, 23 och 24 samt artikel 27.1 i ROSC-metoden.

73 Mot bakgrund av det ovan anförda ska det för det tredje prövas huruvida, såsom sökanden har påpekat, endast de kostnader som uppkommer till följd av de avhjälpande åtgärderna på de kritiska linjesegmenten (och följaktligen endast sammanlänkningar eller, på sin höjd, interna nätelement med en PTDF-faktor på 5 procent eller mer) ska omfattas av tillämpningsområdet för den omtvistade metoden för att dela kostnader. För detta ändamål är det, såsom har anförts i punkt 59 ovan, nödvändigt att fastställa vilka överbelastningar som behöver minskas på ett samordnat sätt för att säkerställa handeln mellan elområden.

74 I detta hänseende kan för det första inte enbart den omständigheten att kostnader som uppstår till följd av överbelastning på nätelement med en spänningsnivå på 220 kV eller mer inbegrips i den omtvistade metoden för att dela kostnader strida mot artikel 16.13 i förordning 2019/943, eftersom denna bestämmelse endast innebär att det ska fastställas vilka överbelastningar som behöver minskas på ett samordnat sätt för att säkerställa handel mellan elområden.

75 För det andra får den systemansvarige för överföringssystemet använda en högsta nivå på 30 procent av kapaciteten för varje kritiskt linjesegment för att minska överbelastningarna på detta, under förutsättning att 70 procent av denna kapacitet, såsom föreskrivs i artikel 16.8 första stycket b i förordning 2019/943, förblir tillgänglig för handeln mellan elområden enligt artikel 16.1 och 16.8 i förordning 2019/943.

76 Den omständigheten att överbelastningen kan minskas genom användning av upp till 30 procent av kapaciteten hos en undergrupp av nätelement innebär emellertid inte att endast kostnaderna för de avhjälpande åtgärder som vidtagits med avseende på denna undergrupp av element ska delas.

77 För det tredje är det viktigt att notera att den garanterade minimikapaciteten på 70 procent för varje kritiskt linjesegment säkerställs på det mest effektiva sättet genom optimering av de avhjälpande åtgärder som aktiveras på alla nätelement med en spänningsnivå på 220 kV eller mer. Genom denna optimering av avhjälpande åtgärder på alla dessa områden uppnås de mål som eftersträvas med förordning 2019/943, bland annat genom att med hjälp av marknadens signaler uppnå ökad effektivitet och försörjningstrygghet i enlighet med artikel 1 a i förordning 2019/943.

78 Denna optimering bidrar till att minska kostnaderna för de avhjälpande åtgärderna och gör det därigenom möjligt att begränsa minskningen av handeln mellan elområdena, såsom framgår av artikel 16.4 i förordning 2019/943.

79 För det fjärde när de avhjälpande åtgärder som en systemansvarig för överföringssystem aktiverar på interna element som inte är kritiska linjesegment utgör en del av den optimala lösning som krävs för att även minska överbelastningar på kritiska linjesegment, ska kostnaderna för de förstnämnda elementen fördelas mellan de systemansvariga för överföringssystemen på samma sätt som kostnaderna för de sistnämnda elementen. Att inte inbegripa nätelement med en spänning på 220 kV eller mer i tillämpningsområdet för metoden för att dela kostnader skulle följaktligen leda till en omotiverad begränsning, särskilt mot bakgrund av artikel 16.13 i förordning 2019/943, enligt vilken alla kostnader för korrigerande åtgärder som aktiveras för att lösa en överbelastning mellan elområden ska fördelas, med undantag för kostnader för flöden som bidrar till den överbelastning mellan två elområden som observerats och som inte överskrider toleransnivån.

80 Om fördelningen av kostnaderna skulle begränsas till kritiska linjesegment skulle fördelningen bli godtycklig, eftersom kostnaderna för hantering av överbelastningar skulle fördelas på olika sätt beroende på det element på vilket en avhjälpande åtgärd aktiverats. Såsom Acer med rätta har påpekat skulle detta leda till en diskriminering mellan de olika nätelementen och således mellan de systemansvariga för överföringssystem som äger dessa element, vilket inte föreskrivs i den aktuella lagstiftningen.

81 Följaktligen kan flöden från interna transaktioner som bidrar till den överbelastning mellan två elområden som observerats, som beskrivs i artikel 16.13 i förordning 2019/943, och som minskar kapaciteten mellan elområden på kritiska linjesegment, inte behandlas olika vid fördelningen av kostnaderna när dessa flöden passerar genom icke-kritiska linjesegment. De avhjälpande åtgärder som aktiveras med avseende på dessa två grupper av element är optimerade för att lösa de problem som är kopplade till överbelastning.

82 För det femte kan de avhjälpande åtgärder som aktiveras på icke-kritiska linjesegment delvis lösa överbelastning på kritiska linjesegment, såsom Acer har påpekat i sitt svar på tribunalens frågor.

83 När dessa avhjälpande åtgärder kan bidra till att lösa sådana överbelastningar på kritiska linjesegment måste följaktligen kostnaderna för dessa delas, i enlighet med principen att ”förorenaren ska betala”. Om de däremot vid en viss tidpunkt inte kan bidra till att lösa en överbelastning på kritiska linjesegment, innebär detta emellertid inte att de element med avseende på vilka avhjälpande åtgärder aktiveras förlorar sin koppling till handeln mellan elområden. För det första har dessa avhjälpande åtgärder emellertid valts inom ramen för CROSA-förfarandet, med hänsyn till andra överbelastningar och avhjälpande åtgärder, i syfte att finna den optimala lösningen på regional nivå. För det andra har denna överbelastning gränsöverskridande betydelse, i den mån den orsakas av ett gränsöverskridande flöde, nämligen ett ringflöde.

84 Såsom anges i skäl 35 i förordning 2019/943 bör systemansvariga för överföringssystem dessutom på en öppen, konkurrensutsatt marknad som via sina nät överför gränsöverskridande transitflöden av el kompenseras för kostnader i samband med detta av dem som är systemansvariga för de överföringssystem där de gränsöverskridande flödena börjar och för de system där dessa flöden slutar.

85 De avhjälpande åtgärderna på alla nätelement som ingår i CROSA-förfarandet är således potentiellt relevanta för handeln mellan elområden, enligt artikel 16.13 i förordning 2019/943, och detta oberoende av deras PTDF-faktor, som är ett begrepp som används i CCM-metoderna, och som inte kan fastställa fördelningen av kostnader enligt artikel 16.13 i förordning 2019/943.

86 Det ska under alla omständigheter påpekas att om de systemansvariga för överföringssystem visar att ett icke-kritiskt linjesegment med en spänning på 220 kV eller mer aldrig kan vara användbart för att säkerställa regional säkerhet och för att säkerställa garanterad tilldelad kapacitet mellan elområden, kan de utesluta detta från CROSA-förfarandet, i enlighet med artikel 5.1 b och artikel 7.3 b i ROSC-metoderna och följaktligen från kostnadsfördelningen.

87 Vad för det sjätte avser skäl 12 i förordning 2015/1222, som kräver samordning mellan gränsöverskridande och interna avhjälpande åtgärder, bör det understrykas att alla avhjälpande åtgärder inom ramen för CROSA-förfarandet har en gränsöverskridande betydelse, medan alla andra avhjälpande åtgärder är av intern karaktär. CROSA-förfarandet säkerställer således samordning med interna avhjälpande åtgärder och garanterar även säkerheten för ”interna” nätelement.

88 I avsaknad av en samordnad hantering genom CROSA-förfarandet skulle det finnas en risk för åsidosättande av driftsäkerheten, vilket skulle äventyra handeln mellan elområdena. Det ska understrykas att nätdriften är en nödvändig förutsättning för en trygg energiförsörjning, eftersom elektricitet kan nå fram till unionens medborgare enbart genom elnätet, i enlighet med skäl 2 i förordning 2015/1222.

89 Överbelastningar ”mellan elområden” är således alla de överbelastningar som för närvarande hanteras på ett samordnat sätt inom ramen för CROSA-förfarandet i regionen Core. Följaktligen måste principen att ”förorenaren ska betala” tillämpas på kostnaderna för denna samordnade hantering.

90 Det bör understrykas att samordningen och fördelningen av kostnaderna inte är beroende av huruvida det förekommer ett konkret utbyte eller ett tilldelat flöde på ett nätelement vid en viss tidpunkt, eftersom alla avhjälpande åtgärder som aktiveras på alla nätelement, både kritiska och icke-kritiska, med en spänningsnivå på 220 kV eller mer, potentiellt bidrar till att underlätta handeln mellan elområden, medan deras konkreta bidrag till att underlätta handel kan variera beroende på bland annat nätets topologi, marknadsvillkoren och de särskilda produktions- och konsumtionsprogrammen. Det är följaktligen inte möjligt att utan vidare utesluta nätelement med en spänningsnivå på 220 kV eller mer från tillämpningsområdet för den omtvistade metoden för att dela kostnader.

91 För det sjunde ansågs nätelement med en spänningsnivå på 220 kV eller mer, såsom framgår av punkt 167 i det angripna beslutet, och utan att parterna har bestritt detta, utgöra element med gränsöverskridande betydelse, eftersom dessa element inte är strukturellt överbelastade utan energiutbyte. Såsom framgår av nämnda punkt fann dessutom samtliga systemansvariga för överföringssystem i regionen Core, i den förklarande anmärkningen till ROSC-metoden, att dessa element var de mest relevanta för CROSA-förfarandet.

92 I detta avseende framgår det av sidan 8 i den förklarande anmärkningen till ROSC-metoden, över vilken parterna för övrigt har haft tillfälle att yttra sig vid förhandlingen, att de systemansvariga för överföringssystemen ansåg att de nätelement som var mest relevanta för CROSA-förfarandet var nätelementen med en spänningsnivå på 220 kV och 380 kV, ”eftersom dessa element använd[e]s för att underlätta energiutbytet mellan elområdena i det europeiska energisystemet”.

93 I den förklarande anmärkningen till ROSC-metoden anförde de systemansvariga för överföringssystem att nätelement med en spänningsnivå på 220 kV eller mer underlättar energiutbytet mellan elområden i det europeiska energisystemet. De systemansvariga för överföringssystemen har dock inte fastställt vilka element som ska beaktas vid fördelningen av kostnaderna för avhjälpande åtgärder.

94 Vidare valdes spänningsnivån 220 kV i regionen Core på grund av dess särskilt täta nät, medan artikel 16.13 i förordning 2019/943 inte utgjorde hinder för att välja andra lösningar, vilket klargjordes vid förhandlingen.

95 Dessutom är kostnadsfördelningen i detta sammanhang nödvändig för att uppnå en integrerad elmarknad på europeisk nivå.

96 Tillämpningsområdet för den omtvistade metoden för att dela kostnader har än mindre fastställts geografiskt och kan inte begränsas till enbart nätelement som är belägna vid gränsen mellan två elområden, eller sammanlänkningar som förbinder medlemsstaternas nät. Däremot krävs enligt artikel 16.13 i förordning 2019/943, såsom konstaterats i punkt 59 ovan, att det fastställs vilka överbelastningar som ska minskas på ett samordnat sätt för att säkerställa handeln mellan elområden.

97 Mot bakgrund av det ovan anförda framgår att sökanden felaktigt har hävdat att det angripna beslutet strider mot artikel 16.13 i förordning 2019/943, eftersom endast sammanlänkningar, eller på sin höjd kritiska linjesegment, ska ingå i kostnadsfördelningen.

98 I regionen Core motsvarar alla överbelastningar som minskas genom avhjälpande åtgärder som aktiverats i enlighet med ROSC-metoden, som har fastställts genom beslut nr 33/2020 och bekräftats genom det angripna beslutet, sådana ”överbelastningar mellan områden” som avses i artikel 16.13 i förordning 2019/943.

99 Det ska även konstateras att i regionen Core bidrar alla avhjälpande åtgärder som aktiveras i enlighet med ROSC-metoden, som fastställts i beslut nr 33/2020, till att säkerställa den garanterade kapaciteten mellan elområdena i enlighet med artikel 74.4 b i förordning 2015/1222.

100 Det angripna beslutet kan därför inte heller anses strida mot artikel 74 i förordning 2015/1222, tolkad i enlighet med artikel 16.13 i förordning 2019/943. Överklagandenämnden gjorde således en riktig bedömning när den avslog överklagandet av den omtvistade metoden för att dela kostnader.

101 De argument som sökanden har anfört mot det angripna beslutet vederlägger inte denna slutsats.

102 Vad först gäller sökandens argument att endast en överbelastning på en sammanlänkning eller, på sin höjd, på ett internt kritiskt linjesegment är en överbelastning, vars kostnader kan fördelas på grundval av artikel 16.13 i förordning 2019/943, ska det understrykas att, inom ramen för tillämpningen av den omtvistade metoden för att dela kostnader, är det enda fall där kostnader

som avser icke-kritiska linjesegment fördelas i enlighet med denna bestämmelse det där överbelastning på dessa element orsakas av ringflöden, såsom beskrivs i punkt 37 ovan, som överstiger den toleransnivå som anges i artikel 16.13 i förordning 2019/943.

103 Enligt skäl 6 i den omtvistade metoden för att dela kostnader är ringflöden som överskrider toleransnivån den viktigaste faktorn för överbelastning som är föremål för en kostnadsfördelning. Detta följer av konstaterandet att de överbelastningar som orsakas av interna flöden bärs av ägaren till det överbelastade nätelementet, medan, såsom framgår av artikel 16.13 i förordning 2019/943, de kostnader som orsakas av flöden från interna transaktioner som bidrar till den överbelastning mellan två elområden som observerats ska delas proportionellt mellan systemansvariga för överföringssystem.

104 Ett ringflöde är emellertid ett ”gränsöverskridande flöde” i den mening som avses i artikel 2.3 i förordning 2019/943, det vill säga ett ”fysiskt flöde av el i en medlemsstats överföringsnät som uppstår genom påverkan av producentverksamhet, kundverksamhet, eller båda, utanför den medlemsstaten på dess överföringsnät,” vilket inte är begränsat till kritiska nätelement.

105 En överbelastning som orsakas av ett gränsöverskridande flöde, såsom ett ringflöde, kan således inte kvalificeras som överbelastning som inte omfattas av tillämpningsområdet för artikel 16.13 i förordning 2019/943.

106 Om en överbelastning på ett icke-kritiskt linjesegment endast orsakas av interna flöden, ska dessutom kostnaderna för de avhjälpande åtgärder som syftar till att minska denna överbelastning under alla omständigheter bäras av ägaren av nämnda nätelement, i enlighet med artikel 76.1 b v i förordning 2017/1485. Principen att ”förorenaren ska betala” utgör således, i motsats till vad sökanden har hävdat, ett undantag från regeln, eftersom denna princip i själva verket endast är tillämplig på de ringflöden som överskrider toleransnivån, medan principen att ”ägaren ska betala” är tillämplig på andra flöden, såsom ringflöden som inte överskrider toleransnivån och interna flöden.

107 Dessutom är en överbelastning som inte är en överbelastning ”mellan elområden” i den mening som avses i artikel 16.13 i förordning 2019/943 den överbelastning som förekommer på de nätelement som inte omfattas av den regionala samordningen av driftsäkerheten, antingen för att detta har beslutats av de systemansvariga för överföringssystemen eller för att det rör sig om element som redan från början är undantagna från samordningen av avhjälpande åtgärder, det vill säga nätelement med en spänningsnivå på mindre än 220 kV.

108 För det andra ska det påpekas att det enda undantaget från regeln i artikel 16.13 i förordning 2019/943, enligt vilken de kostnader som är förknippade med korrigerande åtgärder avseende flöden från interna transaktioner som bidrar till den överbelastning mellan två elområden som observerats ska fördelas, är undantaget avseende nämnda flöden som inte överstiger toleransnivån, för vilka kostnaderna ska bäras av ägaren av det överbelastade nätelementet.

109 Det ska i detta hänseende påpekas att lagstiftaren, i motsats till vad sökanden har hävdat, inte har velat utesluta en grupp nätelement från kostnadsfördelningen, eftersom lagstiftaren i artikel 16.13 i förordning 2019/943 har föreskrivit en fördelning av de kostnader som uppkommer genom den samordnade minskningen av överbelastningar mellan elområden.

110 Den omständigheten att det i artikel 76.1 b v i förordning 2017/1485 föreskrivs en möjlighet att anta andra metoder för delning av kostnaderna för olika avhjälpande åtgärder som avses i artikel 22 i nämnda förordning och som vid behov kompletterar den gemensamma metod som utarbetats i enlighet med artikel 74 i förordning 2015/1222, saknar relevans för tolkningen av artikel 16.13 i förordning 2019/943, som dessutom är en överordnad norm.

111 För det tredje ska sökandens argument att tillämpningsområdet för den omtvistade metoden för att dela kostnader, som bekräftas genom det angripna beslutet, strider mot artiklarna 290.1 och 291 FEUF eller saknar rättslig grund, eftersom Acer har utvidgat det tillämpningsområde som föreskrivs i lagstiftningen, underkännas.

112 I synnerhet möjliggör samordnade avhjälpande åtgärder på nätelement med en spänningsnivå på 220 kV eller mer utbyten mellan elområden, de bidrar till att förebygga begränsningen av kapaciteten mellan elområden och säkerställer den garanterade kapaciteten mellan elområdena, i enlighet med artikel 16.13 i förordning 2019/943.

113 Eftersom tillämpningsområdet för den omtvistade metoden för att dela kostnader är förenligt med artikel 16.13 i förordning 2019/943, kan Acer inte klandras för att ha utvidgat dess tillämpningsområde utöver artikel 16.13 i förordning 2019/943, med stöd av principen att ”förorenaren ska betala.”

114 Sökandens argument om åsidosättande av de principer om delegering av befogenheter som fastställs i domen av den 13 juni 1958, Meroni/Höga myndigheten (9/56, EU:C:1958:7, s. 9) kan inte heller godtas.

115 Det ska i detta hänseende erinras om att Acer är en unionsbyrå som inrättades av lagstiftaren vid antagandet av förordning 2019/942. Såsom med rätta angavs i punkterna 1151–1158 i det angripna beslutet regleras Acers befogenheter att anta ett sådant beslut som den omtvistade metoden för att dela kostnader av nämnda förordning, särskilt artikel 6, samt artikel 74 i förordning 2015/1222 och artikel 16.13 i förordning 2019/943.

116 Såsom framgår av punkt 10 ovan förklarade sig Acer behörigt att anta ett beslut på grund av att de nationella regleringsmyndigheterna i regionen Core inte hade nått en överenskommelse om det förslag till metod för att dela kostnader som de systemansvariga för överföringssystemen hade lagt fram, i enlighet med artiklarna 5.3 och 6 i förordning 2019/942 och artikel 9.11 i förordning 2015/1222.

117 De befogenheter som Acer hade att anta den omtvistade metoden för att dela kostnader är således exakt avgränsade och kan, i enlighet med artiklarna 28 och 29 i förordning 2019/942, bli föremål för domstolsprövning mot bakgrund av de objektiva kriterier som fastställts av kommissionen i förordning 2015/1222 och av lagstiftaren i förordning 2019/943 (se, analogt, dom av den 22 januari 2014, Förenade konungariket/parlamentet och rådet, C-270/12, EU:C:2014:18, punkt 53).

118 Överklagandenämnden gjorde således en riktig bedömning när den underkände sökandens argument i detta avseende.

119 För det fjärde kan sökanden och Förbundsrepubliken Tyskland inte heller vinna framgång med det argument som grundar sig på förarbetena till artikel 16.13 i förordning 2019/943, enligt vilket lagstiftaren hade för avsikt att från fördelningen mellan de systemansvariga för

överföringssystemen undanta de kostnader som följer av de avhjälpande åtgärder som genomförts på områden inom elområdena när den vid utformningen av denna bestämmelse vägrade att ändra dess lydelse genom att ersätta ”överbelastning mellan två elområden som observerats” med ”överbelastning mellan och inom elområden som observerats”.

120 Oberoende av huruvida Förbundsrepubliken Tyskland och sökanden kan stödja sig på handlingar avseende lagstiftningstrilogin för att visa lagstiftarens avsikt vid antagandet av artikel 16.13 i förordning 2019/943, räcker det att konstatera att en eventuell vägran att uttryckligen inkludera överbelastningar inom ett elområde inte är avgörande för frågan vilka element som ska beaktas vid bedömningen av bidragen till överbelastningar ”mellan två elområden”.

121 Såsom framgår av punkterna 56–59 och punkt 109 ovan innehåller artikel 16.13 i förordning 2019/943 inte någon definition av de nätelement på vilka kostnaderna för de korrigerande åtgärder som syftar till att minska överbelastningen mellan elområden ska fördelas, vilket inte innebär att lagstiftaren har velat utesluta en grupp nätelement från kostnadsfördelningen.

122 Sökandens argument att de interna nätelementen ska undantas från den omtvistade metoden för att dela kostnader på grundval av artikel 16.13 i förordning 2019/943 och artikel 74 i förordning 2015/1222 kan följaktligen inte godtas.

– De incitament som följer av införandet av interna nätelement i tillämpningsområdet för den omtvistade metoden för att dela kostnader

123 Det ska noteras att införandet av alla interna nätelement, inklusive de som har en spänningsnivå på 220 kV eller mer, i tillämpningsområdet för den omtvistade metoden för att dela kostnader inte medför incitament som strider mot målen i artikel 16.13 i förordning 2019/943.

124 Det ska i detta hänseende erinras om att det i artikel 16.13 i förordning 2019/943 föreskrivs en skyldighet för de systemansvariga för överföringssystemen att bära kostnaderna för de korrigerande åtgärder som är förbundna med flöden från interna transaktioner som bidrar till den överbelastning mellan två elområden som observerats som inte överstiger toleransnivån. Detta ger de systemansvariga för överföringssystem incitament att utveckla sina nät för att kunna ta emot sådana flöden när de inte överskrider toleransnivån, vilken motsvarar den förväntade nivån för ringflödet utan strukturell överbelastning i ett elområde.

125 I de tillämpliga bestämmelserna föreskrivs emellertid inte en skyldighet för de systemansvariga för överföringssystemen att utveckla sina nät för att kunna ta emot de ringflöden som överstiger den toleransnivå som anges ovan i punkt 124. Dessa flöden är till sin natur oförutsedda och oförutsägbara, och de systemansvariga för överföringssystemen som tar emot dessa flöden har inget inflytande över dem.

126 Det ska i detta avseende påpekas att en minskning av effekterna av ringflöden och interna överbelastningar i handeln mellan elområden, såsom anges i skäl 27 i förordning 2019/943, var ett av unionslagstiftarens huvudmål vid fastställandet av detta normativa ramverk.

127 På motsvarande sätt framgår det av sidan 59 i kommissionens konsekvensbedömning av den 30 november 2016, som genomfördes i samband med utarbetandet av lagstiftningspaketet om ”energi” (SWD(2016) 410) att ringflödena kan minska kapaciteten mellan elområden och leda till en kostsam omfördelning utanför marknaden, samt till betydande snedvridningar av priserna och investeringssignalerna i angränsande områden. Detta leder till en avsevärd förlust av välstånd.

128 Dessutom skulle ett uteslutande av icke kritiska linjesegment leda till att den systemansvarige för överföringssystemet som släpper ut ringflödena inte skulle ha något incitament att investera tillräckligt i sitt nät, eftersom den systemansvarige inte skulle stå för den totala kostnaden för de avhjälpande åtgärder som var nödvändiga för att lösa de överbelastningar som vederbörande orsakat. Det är nämligen endast den systemansvarige för överföringssystemet, som har kännedom om och ansvar för sitt nät, som kan vidta andra nödvändiga åtgärder, såsom elområdeskonfiguration eller investeringar i sitt nät. Det ska i detta sammanhang erinras om att enligt artikel 35.5 i förordning 2019/943 ska varje systemansvarig för överföringssystem ansvara för sitt system och dess interna problem bör därför inte belasta angränsande systemansvariga för överföringssystem.

129 Om var och en av de två ansvariga och angränsande systemansvariga för överföringssystemen skulle ha ett incitament att investera i sitt eget nät, antingen för att ta emot eller för att minska ringflöden, skulle detta dessutom, i avsaknad av samordning mellan dessa två systemansvariga för överföringssystem, leda till överinvesteringar och en felaktig fördelning av resurser, såsom Acer med rätta har påpekat i punkt 261 i sitt svaromål.

130 Det ska mot bakgrund av det ovan anförda påpekas att en systemansvarig för överföringssystem inte kan undgå de kostnader som denne åsamkar andra systemansvariga för överföringssystem på de icke kritiska elementen av deras nät med sina ringflöden som överstiger toleransnivån, även om de avhjälpande åtgärderna på dessa element bidrar till att säkerställa handeln mellan elområdena.

131 Ett sådant synsätt skulle dessutom strida mot principen om energisolidaritet, såsom den tolkats av EU-domstolen.

132 Principen om energisolidaritet medför rättigheter och skyldigheter för såväl unionen som medlemsstaterna, eftersom unionen är bunden av en solidaritetsskyldighet gentemot medlemsstaterna och medlemsstaterna är bundna av en solidaritetsskyldighet mellan sig och gentemot unionens gemensamma intresse och den politik som unionen bedriver (dom av den 15 juli 2021, Tyskland/Polen, C-848/19 P, EU:C:2021:598, punkt 49).

133 Under dessa förhållanden skulle det strida mot principen om energisolidaritet att tillåta systemansvariga för överföringssystem som släpper ut ringflöden som passerar genom andra elområden att undgå kostnaderna för de avhjälpande åtgärder som aktiveras i det gemensamma intresset för att optimera kapaciteten mellan elområden, samtidigt som nätsäkerheten säkerställs så effektivt som möjligt, något som gagnar alla systemansvariga för överföringssystem och därmed elkonsumenterna.

134 Mot bakgrund av det ovan anförda kan talan inte vinna bifall såvitt avser den första grunden.

Den fjärde grunden som avser prioriteringen av ringflöden

135 Genom sin fjärde grund har sökanden, med stöd av Förbundsrepubliken Tyskland, gjort gällande att den omtvistade metoden för att dela kostnader i artikel 7.6 a felaktigt inför en prioritering av ringflöden som källa till överbelastning framför interna flöden, vilket leder till att dessa flöden bestraffas.

136 Ett prioriterat hänsynstagande till ringflöden framför interna flöden vid fastställandet av orsakerna till överbelastningen, strider enligt sökanden mot principen att ”förorenaren ska betala” och skapar dåliga incitament och är oförenlig med principerna om rättvisa och icke-diskriminering.

137 För det första skulle ett prioriterat hänsynstagande till ringflöden framför interna flöden vid fördelningen av kostnaderna strida mot principen att ”förorenaren ska betala”, vilken slås fast i artikel 16.13 i förordning 2019/943. Ringflöden och interna flödena bidrar nämligen fysiskt på samma sätt och vid samma tidpunkt till överbelastningen av nätelement. Följaktligen bör de systemansvariga för överföringssystemen i de elområden som genererar ringflöden och de systemansvariga för överföringssystemen i de elområden som skapar interna flöden dela på kostnaderna för de avhjälpande åtgärderna i förhållande till deras respektive bidrag till överbelastningen. Den prioritering som ges ringflöden framför interna flödena strider mot denna princip.

138 För det andra skapar ett prioriterat hänsynstagande till ringflöden framför interna flöden enligt sökanden felaktiga incitament, såväl för systemansvariga för överföringssystem i överbelastade nät som för systemansvariga för överföringssystem i det elområde som genererar ringflöden.

139 För det tredje strider det angripna beslutet enligt sökanden även mot principen om rättvisa och principen om icke-diskriminering. Rättsstridiga interna flöden och ringflöden är ”förkastliga” i samma grad, enligt de unionsrättsliga kriterierna och, i synnerhet, mot bakgrund av det syfte som eftersträvas genom förordningarna 2019/943 och 2015/1222, enligt vilket en fördelning av kostnaderna måste fastställas baserat på bidraget till överbelastningen.

140 Förbundsrepubliken Tyskland stöder sökandens argument.

141 Acer bestrider de argument som sökanden har anfört och som Förbundsrepubliken Tyskland stöder.

142 Enligt artikel 16.13 första stycket i förordning 2019/943 ska kostnaderna fördelas ”baserat på det bidraget till överbelastningen”.

143 Enligt artikel 7.6 i den omtvistade metoden för att dela kostnader ska bidraget till överbelastningen från olika typer av flöden fastställas på följande sätt.

144 ”Överbelastningen” på det berörda nätelementet identifieras. Överbelastningen motsvarar i princip den volym av flöden som överskrider den maximala kapaciteten för det berörda nätelementet.

145 Dessutom fastställs en prioritetsordning mellan olika typer av flöden. Enligt denna prioritetsordning identifieras överbelastande ringflöden som överskrider toleransnivån i artikel 7.6 a i den omtvistade metoden för att dela kostnader som flöden som i första hand bidrar till en eventuell överbelastning, medan överbelastande interna flöden enligt artikel 7.6 b i samma metod identifieras som flöden som i andra hand bidrar till denna överbelastning. Enligt denna prioritetsordning följer efter överbelastande ringflöden från andra kapacitetsberäkningsregioner, överbelastade ringflöden som inte överstiger toleransnivån, överbelastande tilldelade flöden och överbelastande flöden från fasförskjutningstransformatorer.

146 Samtliga flöden ”bidrar” till överbelastningen endast i den mån de överskrider den maximala kapaciteten för det berörda nätelementet.

147 Om interna flöden, tillsammans med andra flöden av lägre rang i prioriteringslistan, överskrider den maximala kapaciteten för det berörda nätelementet och om det dessutom förekommer ringflöden som överskrider toleransnivån, ska den del av kostnaderna som avser interna flöden och ringflöden således fastställas baserat på omfattningen av de flöden som överskrider den maximala kapaciteten för det berörda nätelementet, i enlighet med den prioritetsordning som fastställs i artikel 7.6 i den omtvistade metoden för att dela kostnader.

148 Det är mot bakgrund av dessa förklaringar som det ska göras en prövning av sökandens invändningar om att prioriteringen av ringflöden framför interna flöden, som följer av den prioritetsordning som fastställs i artikel 7.6 i den omtvistade metoden för att dela kostnader, strider mot artikel 16.13 i förordning 2019/943, enligt vilken kostnadsfördelningen ska ske ”baserat på det bidraget till överbelastningen” och, följaktligen, på grundval av principen att förorenaren ska betala.

149 Det ska i detta avseende konstateras att en bokstavlig tolkning av uttrycket ”baserat på det bidraget till överbelastningen” är förenlig både med det tillvägagångssätt som tillämpades i den omtvistade metoden för att dela kostnader och med det tillvägagångssätt som sökanden har förespråkat. Detta uttryck kan förstås så, att ett ”bidrag” till överbelastningen inte föreligger förrän den maximala kapaciteten för det berörda nätelementet överskrids. Det ska vidare konstateras att en bokstavlig tolkning av uttrycket ”baserat på det bidraget till överbelastningen” gör det möjligt att fastställa en prioritetsordning mellan olika typer av flöden för att fördela kostnaderna mellan dem baserat på deras bidrag till överbelastningen.

150 Det är vidare även möjligt att, i strikt kausal mening, förstå uttrycket ”baserat på det bidraget till överbelastningen” på så sätt att alla flöden på det berörda nätelementet på samma sätt ”bidrar” till en eventuell överbelastning.

151 Det ska under dessa omständigheter prövas huruvida prioriteringen av ringflöden kan motiveras med hänsyn till att dessa flöden skiljer sig från interna flöden eller om en differentiering och därmed en prioritering, såsom sökanden har hävdat, inte är tillåten.

152 Enligt sökanden framgår det av flera bestämmelser att unionslagstiftaren har jämställt interna flöden och ringflöden, vilket innebär att de inte kan behandlas olika vid fördelningen av kostnaderna för avhjälpande åtgärder, vid äventyr av att principerna om rättvisa och icke-diskriminering annars åsidosätts.

153 Det ska i detta sammanhang visserligen påpekas, såsom framgår av skäl 27 i förordning 2019/943, att unionslagstiftaren är angelägen om att förhindra att kapaciteten mellan elområden inte begränsas till följd av interna flöden och ringflöden och att unionslagstiftaren därför i artikel 16.8 i denna förordning har fastställt en högsta nivå på 30 procent av kapaciteten för varje kritiskt linjesegment som kan användas för att bland annat hantera överbelastning som orsakas av interna flöden och ringflöden.

154 I artikel 16.13 i förordning 2019/943 införs dock i detta avseende en åtskillnad mellan interna flöden och ringflöden. I denna bestämmelse föreskrivs i första stycket att en toleransnivå ska fastställas för ”flöden från interna transaktioner inom elområden som ligger under den förväntade nivån utan strukturell överbelastning i ett elområde”. Även om detta inte uttryckligen

framgår av ordalydelsen i artikel 16.13 i nämnda förordning, förefaller det som om denna toleransnivå endast behöver fastställas för ringflöden, eftersom denna nivå enligt andra stycket i denna bestämmelse ska fastställas för varje enskild elområdesgräns.

155 Även om det inte föreligger någon strukturell överbelastning är ringflöden i viss mån oundvikliga i ett starkt sammanflätat och sammanlänkat elnät (se punkt 180 nedan). Därför är syftet med fastställandet av en toleransnivå för ringflöden att utesluta sådana flöden från fördelningen av kostnader som uppstår till följd av avhjälpande åtgärder.

156 Härav följer, i motsats till vad sökanden har påstått, att ringflöden behandlas annorlunda än interna flöden enligt artikel 16.13 i förordning 2019/943 genom att det i denna bestämmelse föreskrivs att en toleransnivå ska fastställas för ringflöden.

157 Under dessa omständigheter ska artikel 16.13 i förordning 2019/943 tolkas så, att det är tillåtet att behandla interna flöden och ringflöden som överskrider toleransnivån olika vid fördelningen av kostnaderna för avhjälpande åtgärder, eftersom en sådan åtskillnad framstår som motiverad med hänsyn till deras olika karaktär, inom ramen för de aktuella bestämmelserna.

158 I detta avseende bör det också påpekas att enligt artikel 40.1 a i direktiv 2019/944 ska varje systemansvarig för överföringssystem ansvara för att ”säkerställa systemets långsiktiga förmåga att bemöta rimlig efterfrågan på överföring av el, samt på affärsmässiga villkor … driva, underhålla och utveckla säkra, tillförlitliga och effektiva överföringssystem”.

159 Systemansvariga för överföringssystem måste därför bära kostnaderna för utveckling och underhåll av det nät de driver och kostnaderna för avhjälpande åtgärder, endast med undantag för avhjälpande åtgärder för vilka kostnadsdelning tillämpas.

160 Såsom anges i punkt 133 i beslut nr 30/2020 har elnäten historiskt sett inrättats för att möjliggöra interna flöden, och denna funktion utgör än i dag ett av skälen till att dessa nät existerar. Interna flöden utgör således den grundläggande funktionen för ett elnät.

161 Då den gemensamma elmarknaden skapades öppnades näten för att möjliggöra gränsöverskridande elutbyten, och enligt unionslagstiftningen måste de systemansvariga för överföringssystemen säkerställa dessa utbyten med hjälp av deras nät.

162 Förekomsten av ringflöden är således i viss mån en oundviklig, om än oönskad, konsekvens av sammanlänkningen av elnät som fungerar enligt en områdesbestämd modell, såsom den i regionen Core.

163 Till skillnad från interna flöden och gränsöverskridande flöden som tilldelas inom ramen för kapacitetstilldelning mellan elområden, finns det inte heller något intresse av att ringflöden passerar genom angränsande sammanlänkade nät och orsakar överbelastning.

164 Under dessa omständigheter kan de systemansvariga för överföringssystemen i princip inte, med risk för att åsidosätta skyldigheten enligt artikel 74.6 c i förordning 2015/1222, nämligen att säkerställa en rättvis fördelning av kostnaderna, åläggas att bära kostnaderna för avhjälpande åtgärder avseende ringflöden som överskrider toleransnivån och som passerar genom deras nät.

165 Med hänsyn till att ringflöden i viss mån är oundvikliga i ett starkt sammanflätat och sammanlänkat elnät, ska toleransnivån, som ska fastställas enligt artikel 16.13 i förordning 2019/943, förstås som den ”uppoffringsgräns” upp till vilken den systemansvarige för överföringssystem som är ansvarig för de berörda nätelementen ska stå för de kostnader som sammanhänger med ringflödenas bidrag till överbelastningar.

166 Över toleransnivån är det således inte motiverat att ålägga systemansvariga för överföringssystem att bära kostnaderna för avhjälpande åtgärder avseende de ringflöden som passerar genom deras nät.

167 Härav följer att prioriteringen av ringflöden framför interna flöden är motiverad av deras olika karaktär och att överklagandenämnden i det angripna beslutet följaktligen inte åsidosatte principen att ”förorenaren ska betala” som fastställs i artikel 16.13 i förordning 2019/943 eller principerna om rättvisa och icke-diskriminering när den fann att prioriteringen av ringflöden, inom ramen för den omtvistade metoden för att dela kostnader, inte var rättsstridig.

168 Denna slutsats kan inte ifrågasättas av den omständigheten att lagstiftaren inom ramen för det förfarande för beräkning och kapacitetstilldelning mellan elområden som föreskrivs i artikel 16.8 i förordning 2019/943 har jämställt ringflöden och interna flöden.

169 Den omständigheten att såväl ringflöden som interna flöden, med utgångspunkt i intresset av att säkerställa kapaciteten för gränsöverskridande elhandel, kan begränsa denna kapacitet innebär emellertid inte att dessa typer av flöden även ska behandlas på samma sätt vad gäller fördelningen av kostnaderna för avhjälpande åtgärder. Beräkningen av denna kapacitet och fördelningen av kostnaderna för nämnda åtgärder är två olika frågor och har inte samma syfte. Slutligen kan olika behandling av ringflöden jämfört med interna flöden, i motsats till vad sökanden har gjort gällande, vid fördelningen av kostnaderna för avhjälpande åtgärder, inte heller ifrågasättas på grund av de falska incitament som denna olika behandling skulle ge upphov till.

170 Sökanden har i detta avseende bortsett från den omständigheten att de interna flödena, såsom det har erinrats om i punkterna 158–160 ovan, utgör en grundläggande funktion för ett överföringssystem för el.

171 Det är således endast i sådana fall där dessa flöden, tillsammans med andra flöden som har en lägre rang på prioriteringslistan, inklusive ringflöden som inte överskrider toleransnivån, överskrider den maximala kapaciteten för det berörda nätelementet som det är motiverat att, genom fördelningen av kostnaderna för avhjälpande åtgärder, ge de systemansvariga för överföringssystemet som ansvarar för de interna flödena incitament att investera i deras nät.

172 Däremot är det inte motiverat att ge en systemansvarig för överföringssystem incitament att investera i sitt nät för att kunna ta emot fler ringflöden som överstiger toleransnivån.

173 Mot bakgrund av det ovan anförda kan talan inte vinna bifall såvitt avser den fjärde grunden.

Den tredje grunden som avser toleransnivån för ringflöden

174 Genom den tredje grunden har sökanden, med stöd av Förbundsrepubliken Tyskland, gjort gällande att överklagandenämndens beslut är rättsstridigt, eftersom nämnden bekräftade beslut nr 30/2020, genom vilket Acer gjorde en felaktig bedömning av toleransnivån och därmed åsidosatte artikel 16.13 andra stycket i förordning 2019/943.

175 Sökanden har för det första gjort gällande att Acer, genom att själv fastställa en preliminär toleransnivå för ringflöden, har åsidosatt de tillämpliga förfarandebestämmelserna. Artikel 16.13 andra stycket i förordning 2019/943 skulle vara såväl lex posterior, lex superior som lex specialis, i förhållande till artiklarna 9 och 74 i förordning 2015/1222, vilket innebar att Acer inte var behörig enligt artikel 9 i förordning 2015/1222. Acer kunde inte heller grunda sig på artikel 6.10 i förordning 2019/942, eftersom de systemansvariga för överföringssystemen varken hade gjort den analys som krävs enligt artikel 16.13 andra stycket i förordning 2019/943 eller lagt fram ett förslag avseende toleransnivå till de nationella regleringsmyndigheterna för godkännande, vilket innebar att ärendet avseende toleransnivån ”inte hänskjutits” till dessa i den mening som avses i artikel 6.10 andra stycket a i förordning 2019/942.

176 Sökanden har för det andra gjort gällande att Acer även har åsidosatt de materiella bestämmelser som följer av artikel 16.13 andra stycket i förordning 2019/943. Acer hade fastställt toleransnivån utan att ha haft tillgång till den analys som krävs. Den fastställde den inte heller ”för varje enskild [gräns]” och på ”den förväntade nivån utan strukturell överbelastning”, vilket krävs enligt artikel 16.13 andra stycket i förordning 2019/943.

177 För det tredje har sökanden gjort gällande att Acer, på grund av ett påstått ”krav”, inte var behörig att fastställa en preliminär toleransnivå.

178 Förbundsrepubliken Tyskland stöder sökandens argument.

179 Acer har bestritt de argument som sökanden har anfört, som stöds av Förbundsrepubliken Tyskland.

180 Det är utrett att även om det inte föreligger någon strukturell överbelastning är ringflöden oundvikliga i ett starkt sammanflätat och sammanlänkat elnät som fungerar enligt en områdesbestämd modell.

181 Av det skälet är syftet med fastställandet av en toleransnivå för ringflöden att utesluta sådana flöden från fördelningen av de kostnader som uppstått till följd av omdirigering och motköp.

182 Vad gäller fastställandet av toleransnivån föreskrivs följande i artikel 16.13 i förordning 2019/943:

> ”Vid fördelningen av kostnader för korrigerande åtgärder mellan systemansvariga för överföringssystem ska [nationella] regleringsmyndigheter … fördela kostnaderna … med undantag för kostnader som orsakas av flöden från interna transaktioner inom elområden som ligger under den förväntade nivån utan strukturell överbelastning i ett elområde.
>
> Den nivån ska analyseras och fastställas gemensamt av alla systemansvariga för överföringssystem i en kapacitetsberäkningsregion för varje enskild elområdesgräns och ska omfattas av godkännande av alla [nationella regleringsmyndigheter] i kapacitetsberäkningsregionen.”

183 För det första följer det av artikel 16.13 i förordning 2019/943 att toleransnivån förutsätter en simulering av den nivå på ringflödena som förväntades utan en strukturell överbelastning.

184 ”Strukturell överbelastning” definieras i artikel 2.6 i förordning 2019/943 som ”överbelastning i överföringssystemet som kan definieras på ett entydigt sätt, som är förutsägbar, geografiskt stabil över tiden och ofta återkommer under normala förhållanden i elkraftsystemet”.

185 För det andra framgår av artikel 16.13 andra stycket i förordning 2019/943 att fastställandet av toleransnivån ska föregås av en analys och att denna analys ska utföras av de systemansvariga för överföringssystemen.

186 För det tredje följer det av samma bestämmelse att toleransnivån ska analyseras och fastställas ”för varje enskild elområdesgräns”.

187 Det är i förevarande fall utrett att de systemansvariga för överföringssystemen inte har gjort den analys som krävs.

188 Det är dessutom utrett att Acer inte heller har gjort någon sådan analys.

189 I detta avseende framgår det av punkt 112 i beslut nr 30/2020 att Acer, i avsaknad av en toleransnivå som analyserats och definierats av de systemansvariga för överföringssystemen och godkänts av de nationella regleringsmyndigheterna i enlighet med artikel 16.13 i förordning 2019/943, undersökte om den var i stånd att genomföra denna analys själv och drog slutsatsen att så inte var fallet, på grund av begränsade resurser, den tid som stod till förfogande och den sakkunskap som krävdes.

190 Det framgår dessutom av skäl 8 i den omtvistade metoden för att dela kostnader och av punkterna 110–114 i beslut nr 30/2020 att Acer i en sådan situation ansåg sig ha rätt att själv fastställa en toleransnivå preliminärt.

191 Det framgår vidare av punkterna 115–122 i beslut nr 30/2020 att Acer fastställde den preliminära toleransnivån för hela regionen Core på ett enhetligt sätt till 10 procent av den maximala kapaciteten för varje nätelement som berörs och sedan fördelade denna nivå lika mellan alla elområden som genererade ringflöden på det berörda nätelementet.

192 I det angripna beslutet ogillade överklagandenämnden, av de skäl som anges i punkterna 909–1077 (sidorna 137–164), punkterna 1210–1221 (sidorna 187–189), och punkterna 1192–1226 (sidorna 187–189) och punkterna 1192–1226 (sidorna 212–218) i det angripna beslutet, Acers invändning mot fastställandet av en preliminär toleransnivå.

193 I detta hänseende framgår det bland annat av punkterna 924–946 (sidorna 140–144), punkterna 1217–1221 (sidorna 187–189) och punkterna 1199–1226 (sidorna 213–218) i det angripna beslutet att Acer utgick från att den var tvungen att fastställa toleransnivån själv, eftersom det enligt Acers mening var nödvändigt att fastställa en sådan nivå för att kunna anta metoden för att dela kostnader.

194 Det framgår för övrigt av samma punkter i det angripna beslutet att fastställandet av Acer av grundades på en ”noggrann analys”.

195 Det framgår även av dessa delar av det angripna beslutet att överklagandenämnden ansåg att Acer hade rätt, och till och med skyldighet, att själv fastställa en preliminär toleransnivå utan att göra en sådan analys som föreskrivs i artikel 16.13 i förordning 2019/943, i syfte att undvika ett dödläge.

196 I detta avseende betonas i det angripna beslutet den preliminära karaktären av den toleransnivå som Acer har fastställt. Det framgår nämligen av punkt 943 (s. 143) i nämnda beslut att de systemansvariga för överföringssystemen när som helst kan genomföra den analys som krävs och att de nationella regleringsmyndigheterna när som helst kan ersätta den preliminära toleransnivå som fastställts i den omtvistade metoden för att dela kostnader med en definitiv toleransnivå.

197 Mot bakgrund av det anförda ska det prövas huruvida överklagandenämnden, utan att göra sig skyldig till felaktig rättstillämpning, i det angripna beslutet kunde anse att fastställandet av Acer av toleransnivån i den omtvistade metoden för att dela kostnader uppfyllde de krav som följer av artikel 16.13 i förordning 2019/943. Om så inte är fallet, ska det prövas huruvida Acer, såsom överklagandenämnden påpekade, i den särskilda situation som föreligger i förevarande mål, ändå kunde grunda sig på en underförstådd behörighet som gjorde det möjligt för Acer att fastställa en toleransnivå på ett annat sätt än vad som föreskrivs i nämnda bestämmelse.

Iakttagande av kraven enligt artikel 16.13 i förordning 2019/943

198 Enligt artikel 16.13 i förordning 2019/943 ska toleransnivån analyseras och fastställas ”för varje enskild elområdesgräns” och ska motsvara ”den förväntade nivån utan strukturell överbelastning”.

199 För det första ska det undersökas huruvida den metod för att fastställa toleransnivån som Acer tillämpade i den omtvistade metoden för att dela kostnader, som bekräftades genom det omtvistade beslutet, uppfyller kravet på att denna nivå ska analyseras och fastställas ”för varje enskild elområdesgräns”.

200 I detta avseende framgår det av artikel 7.3 och 7.4 i den omtvistade metoden för att dela kostnader att toleransnivån fastställs i två steg.

201 I ett första steg ska en gemensam toleransnivå för hela regionen Core tillämpas på varje nätelement med gränsöverskridande betydelse. Denna gemensamma toleransnivå fastställs till 10 procent av den maximala kapaciteten för det berörda nätelementet.

202 I ett andra steg delas den gemensamma toleransnivån lika, för varje berört nätelement, med antalet elområden i regionen Core från vilka de ringflöden som passerar genom detta nätelement härrör. För det fall att ett elområde inte fullt ut utnyttjar den del av toleransnivån som tilldelats elområdet, fördelas den del som inte utnyttjats sedan lika mellan resterande elområden.

203 Härav följer att toleransnivån för varje nätelement med gränsöverskridande betydelse motsvarar 10 procent av dess maximala kapacitet, delad i lika delar med antalet elområden i regionen Core, från vilka de ringflöden som passerar detta nätelement härrör.

204 Det är riktigt att en sådan fördelning, såsom Acer har hävdat, leder till en individuell toleransnivå för varje elområde och att detta fastställande av toleransnivån följaktligen innebär en viss ”individualisering” av toleransnivån, eftersom denna fastställs på grundval av den individuella maximala kapaciteten för varje relevant nätelement och på grundval av antalet elområden från vilka de ringflöden som passerar genom dessa nätelement härrör.

205 Det kan emellertid konstateras att den ”individualisering” som anges ovan i punkt 204 inte är densamma som föreskrivs i artikel 16.13 andra stycket i förordning 2019/943 med uttrycket ”för varje enskild elområdesgräns”.

206 Såsom sökanden har gjort gällande, utan att på den punkten ha blivit motsagd av Acer, varierar nivån på ringflödena beroende på elområdenas särdrag, såsom storleken, graden av finmaskighet, andelen inmatad el från förnybara energikällor och antalet gränser i det berörda elområdet. Ringflödets nivå kan således variera från ett elområde till ett annat, på en ”gräns” i den mening som avses i artikel 16.13 i förordning 2019/943, eller till och med på de element som påverkar överbelastningen mellan två elområden. Det är därför som det enligt artikel 16.13 andra stycket i förordning 2019/943 krävs att toleransnivån fastställs på grundval av de berörda elområdenas särdrag och de olika gränserna mellan dessa.

207 Acers fastställande av toleransnivån i det första steget baseras på en enhetlig toleransnivå för alla elområden i regionen Core, med den följden att ingen hänsyn tas till de specifika särdragen hos dessa elområden och gränserna mellan dem.

208 Dessutom tar den ”individualisering” som görs i det andra steget inte heller någon hänsyn till de olika elområdenas särdrag, utan beror enbart på antalet elområden från vilka de ringflöden som passerar genom de relevanta nätelementen härrör. Detsamma gäller vid en senare fördelning av den andel av toleransnivån som inte utnyttjas av ett elområde, mellan de andra elområdena.

209 Härav följer att den toleransnivå som fastställts av Acer inte uppfyller det krav som föreskrivs i artikel 16.13 andra stycket i förordning 2019/943, enligt vilket toleransnivån ska fastställas ”för varje enskild elområdesgräns”.

210 För det andra, vad gäller kravet på att toleransnivån ska motsvara ”den förväntade nivån utan strukturell överbelastning”, är det ostridigt att den analys som normalt krävs för att fastställa den nivå på ringflödet som förväntas utan strukturell överbelastning, vilken föreskrivs i artikel 16.13 första stycket i förordning 2019/943, inte har utförts i förevarande fall.

211 I avsaknad av en sådan analys kan den toleransnivå som Acer fastställt inte uppfylla kravet på att den nivån ska motsvara den nivå på ringflödet som förväntas utan strukturell överbelastning.

212 I detta avseende framgår det av punkterna 958 (s. 145) och 1221 (s. 189) i det angripna beslutet att Acer ansåg att den toleransnivå som Acer hade fastställt motsvarade en situation utan strukturell överbelastning.

213 Det framgår av punkt 115 i beslut 30/2020 och av punkt 215 i svaromålet att Acer frågade de systemansvariga för överföringssystemen om nivån på de ringflöden som förväntades utan strukturell överbelastning. Vissa av de systemansvariga för överföringssystemen angav värden som varierade mellan 3, 5 och 10 procent, medan andra inte svarade eller angav högre tröskelvärden än 10 procent. Under dessa omständigheter, och om det antas att svaren från de systemansvariga för överföringssystemen påverkats av deras egna intressen, fastställde Acer toleransnivån till 10 procent av den maximala kapaciteten för det berörda nätelementet som ”genomsnittet” av de yttranden som lämnats, såsom detta framgår av punkt 115 i beslut nr 30/2020.

214 Härav följer att fastställandet till 10 procent av den maximala kapaciteten för det berörda nätelementet som gemensam toleransnivå för alla elområden i regionen Core och som ett första steg vid fastställandet av toleransnivån per berört nätelement inte grundar sig på någon analys av toleransnivån utan strukturell överbelastning, såsom föreskrivs i artikel 16.13 första stycket i förordning 2019/943, utan framstår som resultatet av en kompromiss med hänsyn till de olika yttranden som lämnats av de berörda systemansvariga för överföringssystemen.

215 Såsom Acer medgav i punkt 930 (s. 141) i det angripna beslutet förutsätter nämligen den analys som krävs enligt artikel 16.13 första stycket i förordning 2019/943 bland annat en analys av investeringarna i nätet och eventuella omkonfigureringar av elområden för att eliminera strukturella överbelastningar. Acer har emellertid medgett att den inte har gjort någon sådan analys.

216 Under dessa omständigheter är Acers argument att dess fastställande av toleransnivån grundar sig på en ”noggrann analys” verkningslöst, eftersom det vid denna analys under alla omständigheter inte rörde sig om den som föreskrivs i artikel 16.13 i förordning 2019/943.

217 Härav följer att den toleransnivå som fastställts av Acer inte uppfyller kraven i artikel 16.13 i förordning 2019/943, enligt vilka toleransnivån ska motsvara ”den förväntade nivån utan strukturell överbelastning” och ska definieras ”för varje enskild elområdesgräns”.

Villkoren för erkännande av en underförstådd behörighet

218 Av ovanstående överväganden framgår att fastställandet av Acer av toleransnivån inom ramen för den omtvistade metoden för att dela kostnader inte är förenligt med artikel 16.13 i förordning 2019/943.

219 Under dessa omständigheter är frågan huruvida Acer i princip var behörig att själv fastställa en toleransnivå med stöd av artikel 6.10 andra stycket a i förordning 2019/942, såsom framgår av punkt 924 (s. 140) i det angripna beslutet, irrelevant. Denna bestämmelse kan under alla omständigheter inte göra det möjligt för Acer att fastställa en toleransnivå som inte uppfyller kraven i artikel 16.13 i förordning 2019/943.

220 Det ska därför prövas huruvida Acer, trots dess fastställande av toleransnivån som inte uppfyllde kraven i artikel 16.13 i förordning 2019/943, i den specifika situation som Acer befann sig i, hade en underförstådd behörighet att fastställa en toleransnivå på ett annat sätt än vad som föreskrivs i nämnda bestämmelse.

221 Acer har motiverat sin behörighet att fastställa en toleransnivå med att Acer var tvungen att agera. I avsaknad av den analys av den förväntade toleransnivån utan strukturell överbelastning som skulle ha utförts av de systemansvariga för överföringssystemen, hade Acer, för att undvika ett dödläge, rätt att själv preliminärt fastställa en toleransnivå inom ramen för den omtvistade metoden för att dela kostnader.

222 För det första kan det mot bakgrund av legalitetsprincipen i princip inte godtas att en unionsbyrå, såsom Acer, kan avvika från den rättsliga ram som är tillämplig. Härav följer att Acer i princip inte kunde avvika från artikel 16.13 i förordning 2019/943.

223 För det andra ska det påpekas att Acer, enligt artikel 6.12 b i förordning 2019/942, får ”lämna ett interimistiskt beslut för att säkerställa att … driftsäkerheten skyddas”. Det kan emellertid konstateras att Acer i förevarande fall inte grundade sig på denna bestämmelse för att fastställa toleransnivån. För övrigt kan antagandet av metoden för att dela kostnader under alla omständigheter inte anses nödvändigt för att ”säkerställa att försörjningstryggheten eller driftsäkerheten skyddas” i den mening som avses i artikel 6.12 b i förordning 2019/942. Denna metod syftar nämligen till att fördela kostnaderna för avhjälpande åtgärder och avser inte till att fastställa de avhjälpande åtgärder som ska genomföras för att säkerställa försörjningstryggheten eller driftsäkerheten.

224 Dessutom talar förekomsten av denna bestämmelse och följaktligen möjligheten att, under klart avgränsade omständigheter, anta interimistiska beslut mot att tillerkänna Acer en underförstådd befogenhet att, även preliminärt, fastställa toleransnivån inom ramen för den omtvistade metoden för att dela kostnader på ett annat sätt än det som föreskrivs i artikel 16.13 i förordning 2019/943.

225 För det tredje följer det av rättspraxis att enbart en hänvisning till intresset av effektivitet inte räcker för att skapa en befogenhet till förmån för en unionsbyrå (se, för ett liknande resonemang, dom av den 24 oktober 2019, E-Control/Acer, T-332/17, ej publicerad, EU:T:2019:761, punkt 69). Enbart en hänvisning till intresset av effektivitet kan därför inte vara tillräckligt för att en unionsbyrå ska kunna avvika från den rättsliga ram som är tillämplig.

226 Det kan emellertid inte uteslutas att intresset av effektivitet, under förutsättning att det svarar mot ett verkligt behov av att säkerställa den ändamålsenliga verkan av bestämmelserna i fördragen eller i den berörda förordningen, kan motivera förekomsten av en underförstådd befogenhet att fatta beslut (se, för ett liknande resonemang, dom av den 24 oktober 2019, E-Control/ACER, T-332/17, ej publicerad, EU:T:2019:761, punkt 69).

227 Det är därför nödvändigt att undersöka om villkoren för att tillerkänna Acer en underförstådd befogenhet i enlighet med denna rättspraxis var uppfyllda i det aktuella fallet.

– Tillerkännande av en underförstådd befogenhet för Acer

228 I enlighet med den rättspraxis som det erinrats om i punkt 226 ovan är det, för att kontrollera huruvida Acer kunde åberopa en underförstådd befogenhet, nödvändigt att undersöka huruvida tillerkännandet av en sådan befogenhet för Acer motsvarade ett verkligt behov för att säkerställa den ändamålsenliga verkan av de aktuella bestämmelserna.

229 I detta avseende framgår det av punkterna 924–946 (s. 140–144) och punkterna 1206–1220 (s. 214–216) i det angripna beslutet att Acer hävdade att behovet av att anta en metod för att dela kostnader inom den föreskrivna tidsfristen hade inneburit att Acer hade varit tvungen att själv fastställa toleransnivån, trots avsaknaden av den analys som normalt krävs.

230 Vad för det första gäller det behov som åberopats med avseende på tidsplanen, ska det konstateras att Acer i princip visserligen var tvungen att anta en metod för att dela kostnader inom den frist som föreskrivs i artikel 6.12 a i förordning 2019/942 och artikel 9.11 i förordning 2015/1222, det vill säga inom sex månader från och med den 27 mars 2020.

231 Det ska emellertid påpekas att det i unionsrätten inte föreskrivs någon sanktion för det fall att den tidsfrist på sex månader som föreskrivs i artikel 6.12 a i förordning 2019/942 och artikel 9.11 i förordning 2015/1222 överskrids. Det rör sig således inte om en tvingande frist, utan om en vägledande frist.

232 Enligt rättspraxis kan det, när en sådan vägledande frist förekommer, även om det unionsorgan som omfattas av denna frist bör försöka hålla denna, vara nödvändigt för detta organ, bland annat på grund av uppgiftens komplexitet och under förutsättning att medlemsstatens intressen inte skadas, att ha extra tid till sitt förfogande (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 januari 2013, Spanien/kommissionen, T-54/11, EU:T:2013:10, punkt 27).

233 Utgångspunkten för Acers resonemang är följaktligen felaktig, eftersom den inte var tvungen att anta en metod för att dela kostnader inom den föreskrivna fristen, det vill säga före den 28 september 2020.

234 Det är vidare ostridigt att analysen av ”den förväntade nivån utan strukturell överbelastning” är komplex och tidskrävande.

235 Det var således i princip möjligt för Acer att ge de systemansvariga för överföringssystem tillräckligt med tid för att utföra den analys som krävs utan att kritiseras för att ha åsidosatt den frist som föreskrivs i artikel 6.12 a i förordning 2019/942 och artikel 9.11 i förordning 2015/1222.

236 Detta gäller särskilt som skyldigheten att fastställa en toleransnivå genom att göra den analys som föreskrivs i artikel 16.13 i förordning 2019/943 inte trädde i kraft förrän den 1 januari 2020.

237 Vid den tidpunkten då de systemansvariga för överföringssystemen i regionen Core lämnade in sitt förslag till metod för att dela kostnader till alla nationella regleringsmyndigheter i den regionen för godkännande, nämligen den 27 mars 2019, hade förordning 2019/943 ännu inte antagits.

238 Det ska i detta avseende konstateras att de möjliga konsekvenserna för tidsplanen för antagandet av metoden för att dela kostnader varken i beslut 30/2020 eller i det angripna beslutet har undersökts mot bakgrund av att skyldigheten att fastställa en toleransnivå och följaktligen att genomföra motsvarande analys inte trädde i kraft förrän den 1 januari 2020.

239 Överklagandenämndens antagande i det angripna beslutet, att det var nödvändigt för Acer att anta den omtvistade metoden för att dela kostnader, utan att kunna invänta den analys som föreskrivs i artikel 16.13 i förordning 2019/943, på grund av den tidsfrist som hade fastställts för Acer i detta avseende, grundas således på en tolkning av regelverket som varken tar hänsyn till att den tidsfrist som Acer ska iaktta är vägledande eller till att de gällande bestämmelserna har ändrats.

240 Enbart en hänvisning till en vägledande tidsfrist för antagandet av Acer av en metod för att dela kostnader räcker följaktligen inte för att visa att det föreligger ett verkligt behov av att säkerställa den ändamålsenliga verkan av de aktuella bestämmelserna.

241 För det andra har Acer motiverat nödvändigheten av att agera med de systemansvarigas underlåtenhet att agera. Det framgår av punkt 955 (s. 145) i det angripna beslutet att Acer har hävdat att de systemansvariga för överföringssystemen inte har kunnat utföra den analys som krävs enligt artikel 16.13 i förordning 2019/943 ”under en period på nästan tre år”.

242 Det ska i detta hänseende erinras om att skyldigheten att fastställa toleransnivån genom att utföra den analys som föreskrivs i artikel 16.13 i förordning 2019/943 inte trädde i kraft förrän den 1 januari 2020.

243 Det ska vidare påpekas att, i motsats till vad Acer har gjort gällande i punkt 926 (s. 140) i det angripna beslutet, ansåg de systemansvariga för överföringssystemen i det förklarande dokument av den 22 februari 2019 som åtföljer förslaget till metod för att dela kostnader av den 27 mars 2019, inte att det var obligatoriskt att fastställa en toleransnivå, utan uppfattade snarare detta som en möjlighet som de kunde välja att utnyttja eller inte.

244 Även om det medges att nödvändigheten av att fastställa en toleransnivå erkändes av de systemansvariga för överföringssystem före antagandet av förordning 2019/943, preciseras i artikel 16.13 i förordning 2019/943 hur toleransnivån ska fastställas, nämligen på grundval av en analys av ”den förväntade nivån [på ringflödet] utan strukturell överbelastning” och ”för varje enskild elområdesgräns”.

245 Acer har emellertid inte hävdat att det före ikraftträdandet av förordning 2019/943 hade fastställts att toleransnivån skulle fastställas på detta sätt.

246 Under dessa omständigheter kunde Acer inte med fog klandra de systemansvariga för överföringssystemen för att inte ha kunnat utföra den analys som krävs enligt artikel 16.13 i förordning 2019/943 ”under en period på nästan tre år”.

247 Denna slutsats påverkas inte heller av de handlingar som Acer ingett under förhandlingen, i syfte att visa att de systemansvariga för överföringssystemen och de nationella regleringsmyndigheterna i regionen Core fortfarande diskuterade hur den analys som krävs enligt artikel 16.13 i förordning 2019/943 ska genomföras.

248 Oberoende av frågan huruvida dessa handlingar kan tillåtas, konstaterar tribunalen att de pågående förhandlingarna, som Acer har åberopat, saknar relevans i förevarande fall.

249 Enligt rättspraxis ska lagenligheten av ett beslut bedömas uteslutande mot bakgrund av de faktiska och rättsliga omständigheter som förelåg vid den tidpunkt då det antogs (se dom av den 27 april 2022, Roos m.fl./parlamentet, T-710/21, T-722/21 och T-723/21, EU:T:2022:262, punkt 211 och där angiven rättspraxis). De omständigheter som Acer har åberopat, som hänför sig till tiden efter det angripna beslutet, kan således inte beaktas vid bedömningen av beslutets lagenlighet.

250 För det tredje har Acer motiverat nödvändigheten av att agera med att de systemansvariga för överföringssystemen inte hade iakttagit den frist som Acer hade fastställt för dem. Acer har i detta avseende anfört att den hade fastställt en frist på fyra månader, från den 18 april till den 20 augusti 2020, för de systemansvariga för överföringssystemen, för genomförande av den analys som föreskrivs i artikel 16.13 i förordning 2019/943 och har tillagt att dessa inte iakttog denna frist.

251 Såsom framgår av punkterna 930 (s. 141), 954 (s. 145) och 1131 (s. 202) i det angripna beslutet ansåg emellertid Acer själv att den analys som föreskrivs i artikel 16.13 i förordning 2019/943 var komplex och tidskrävande.

252 Acer har inte heller visat att den, under den period på fyra månader som den hade fastställt för de systemansvariga för överföringssystem, på ett eller annat sätt hade underlättat arbetet för de systemansvariga för att genomföra den analys som föreskrivs i artikel 16.13 i förordning 2019/943.

253 Enligt artikel 6.11 i förordning 2019/942, som återspeglar principen om lojalt samarbete i artikel 4.3 FEU, är Acer skyldig att samråda med de nationella regleringsmyndigheterna och de systemansvariga för överföringssystem när den förbereder ett beslut på grundval av artikel 6.10 i nämnda förordning.

254 Enligt principen om lojalt samarbete och med beaktande av unionslagstiftarens tydliga vilja att svåra men nödvändiga beslut i gränsöverskridande frågor ska kunna fattas enklare och snabbare (dom av den 7 september 2022, BNetzA/Acer, T-631/19, EU:T:2022:509, punkt 46), skulle Acer underlätta för de systemansvariga för överföringssystem och de nationella regleringsmyndigheterna att utarbeta den analys som krävs enligt artikel 16.13 i förordning 2019/943.

255 Under dessa omständigheter kan Acer inte med fog klandra de systemansvariga för överföringssystemen för att inte ha kunnat utföra den analys som krävs enligt artikel 16.13 i förordning 2019/943 inom den föreskrivna fristen, nämligen fyra månader.

256 För det fjärde har Acer även motiverat nödvändigheten av att anta den omtvistade metoden för att dela kostnader utan att kunna invänta den analys som krävs enligt artikel 16.13 i förordning 2019/943 med ytterligare två överväganden.

257 För det första gjorde Acer vid förhandlingen gällande att det var nödvändigt att ge de systemansvariga för överföringssystem tillräckligt med tid efter antagandet av den omtvistade metoden för att dela kostnader, för att göra det möjligt för dem att införa de lösningar som krävs för ett korrekt genomförande av denna.

258 Det ska emellertid påpekas att enligt artikel 13.2 i den omtvistade metoden för att dela kostnader, jämförd med artikel 37.2 i RDCT-metoden var en första etapp av genomförandet av den första av dessa metoder planerad till den 4 juni 2023, medan dess fullständiga genomförande var planerat till den 4 juni 2025.

259 Eftersom det första partiella genomförandet av den omtvistade metoden för att dela kostnader skulle ske endast två och ett halvt år efter det att den hade antagits och den skulle genomföras fullt ut fyra och ett halvt år efter det att den hade antagits, räcker det således inte enbart att åberopa att de systemansvariga för överföringssystemen var tvungna att införa de lösningar som krävdes för ett korrekt genomförande av denna metod, med hänsyn till den mycket långa tidsperiod som föreskrivs för detta genomförande, för att visa att det finns ett verkligt behov av att anta denna metod utan att kunna invänta den analys som krävs enligt artikel 16.13 i förordning 2019/943.

260 För det andra framgår det av punkt 946 (s. 144) i det angripna beslutet att Acer anser att den omtvistade metoden för att dela kostnader måste genomföras samtidigt med RDCT-metoden och ROSC-metoden.

261 I det avseendet räcker det att konstatera att det i förevarande fall inte på något sätt är fråga om att avgöra frågan huruvida Acer hade rätt att föreskriva samma datum för genomförandet av den omtvistade metoden för att dela kostnader, RDCT-metoden och ROSC-metoden, utan snarare att fastställa huruvida Acer kunde anta den omtvistade metoden för att dela kostnader utan att kunna invänta den analys som föreskrivs i artikel 16.13 i förordning 2019/943.

262 Under dessa omständigheter saknar argumentet att det var nödvändigt att genomföra den omtvistade metoden för att dela kostnader, RDCT-metoden och ROSC-metoden samtidigt relevans för frågan om den tidpunkt vid vilken metoden för att dela kostnader skulle antas.

263 Acer kunde följaktligen inte heller motivera nödvändigheten av att agera med att det var nödvändigt att ge de systemansvariga för överföringssystemen tillräckligt med tid för att införa de lösningar som krävdes för ett korrekt genomförande av den omtvistade metoden för att dela kostnader samtidigt med två andra metoder.

264 Härav följer att Acer inte har visat att det var nödvändigt att anta den omtvistade metoden för att dela kostnader utan att kunna invänta den analys som krävs enligt artikel 16.13 i förordning 2019/943.

265 Acer har följaktligen inte visat att det för att säkerställa den ändamålsenliga verkan av de aktuella bestämmelserna fanns ett verkligt behov som motiverade att Acer tillerkändes en underförstådd befogenhet.

266 Under alla omständigheter kan det konstateras att fastställandet av Acer av toleransnivån inte kan säkerställa den ändamålsenliga verkan av de aktuella bestämmelserna.

267 Detta fastställande av toleransnivån gjorde det visserligen möjligt för Acer att anta den omtvistade metoden för att dela kostnader den 30 november 2020, det vill säga kort efter den frist, som löpte ut den 27 september 2020, som hade fastställts för Acer i detta avseende. Detta gjorde det emellertid inte möjligt att säkerställa den ändamålsenliga verkan av de aktuella materiella bestämmelserna.

268 Den omtvistade metoden för att dela kostnader ska, i enlighet med artikel 74.6 a i förordning 2015/1222, ge incitament till verkningsfulla investeringar i hantering av överbelastningar. Enligt skäl 34 i förordning 2019/943 bör nämnda hantering dessutom ge korrekta ekonomiska signaler till de systemansvariga för överföringssystem och till marknadsaktörerna.

269 Såsom har konstaterats i punkt 217 ovan uppfyller den toleransnivå som har fastställts av Acer, och bekräftats i det angripna beslutet, inte kraven i artikel 16.13 i förordning 2019/943, att toleransnivån ska motsvara ”den förväntade nivån utan strukturell överbelastning” och fastställas ”för varje enskild elområdesgräns”.

270 Under dessa omständigheter kan den omtvistade metoden för att dela kostnader, på grund av detta fastställande av toleransnivån, inte, genom fördelningen av kostnaderna för avhjälpande åtgärder, ge ”korrekta ekonomiska signaler” för investeringar i näten.

271 Vidare ska det även konstateras att den avvägning mellan intresset av att iaktta den tidsfrist som föreskrevs och intresset av att iaktta artikel 16.13 i förordning 2019/943, som Acer uppenbarligen har gjort, inte motiverar fastställandet av en toleransnivå som inte är förenlig med den tillämpliga lagstiftningen.

272 Såsom har understrukits i punkt 231 ovan var den tidsfrist som fastställdes för Acer för att anta en metod för att dela kostnader endast vägledande, vilket innebär att viljan att iaktta denna tidsfrist vid en avvägning inte kan ha företräde framför iakttagandet av de krav som följer av artikel 16.13 i förordning 2019/943.

273 Detta resultat kan inte påverkas av Acers argument att den endast fastställde toleransnivån preliminärt. Fastställandets preliminära karaktär kan nämligen inte på något sätt mildra den överträdelse av den tillämpliga lagstiftningen som Acer och överklagandenämnden har gjort sig skyldiga till.

274 Den omständigheten att fastställandet av toleransnivån endast är preliminärt i rättsligt hänseende gör det emellertid inte möjligt att bortse från Acers underlåtenhet att iaktta den tillämpliga lagstiftningen.

275 Acer kan följaktligen inte motivera sitt tillvägagångssätt att vid avvägningen ge intresset av att den föreskrivna tidsfristen iakttas företräde framför intresset av att kraven i artikel 16.13 i förordning 2019/943 iakttas med att det därav följande ingreppet i regelverket, genom fastställande av en toleransnivå som inte är förenlig med detta regelverk, är preliminärt. Acer kunde vid fastställandet av toleransnivån följaktligen inte grunda sig på en underförstådd befogenhet.

276 Mot bakgrund av det ovan anförda kan konstateras att fastställandet av toleransnivån av Acer inom ramen för den omtvistade metoden för att dela kostnader, som bekräftades i det angripna beslutet, strider mot artikel 16.13 i förordning 2019/943, eftersom denna nivå varken uppfyller kriteriet att toleransnivån ska motsvara den ”den förväntade nivån utan strukturell överbelastning” eller kriteriet att toleransnivån ska fastställas ”för varje enskild elområdesgräns”. Det framgår vidare av det ovan anförda att Acer inte heller hade rätt att fastställa en toleransnivå på ett annat sätt för att iaktta den tidsfrist som fastställts för Acer för att anta den omtvistade metoden för att dela kostnader.

277 Under dessa omständigheter ska talan bifallas såvitt avser den tredje grunden, utan att det är nödvändigt att pröva de övriga invändningar som sökanden har anfört till stöd för denna grund.

278 Eftersom den tredje grunden för talan avser en central del av den omtvistade metod för att dela kostnader som det angripna beslutet avser, kan tribunalen inte ogiltigförklara det angripna beslutet endast delvis.

279 Sökandens talan ska följaktligen bifallas såvitt avser den tredje grunden och det angripna beslutet ska ogiltigförklaras i den del Acers beslut nr 30/2020 bekräftas och sökandens begäran i ärende A-001–2021 (konsoliderat) avslås.

280 Under dessa omständigheter saknas det anledning att pröva den femte och den sjätte grunden som sökanden har åberopat.

Huruvida det angripna beslutet ska vidhållas

281 Enligt artikel 264 andra stycket FEUF får tribunalen, om den anser det nödvändigt, ange vilka verkningar av en ogiltigförklarad rättsakt som ska betraktas som bestående.

282 Som svar på de åtgärder för processledning som hade beslutats av tribunalen har parterna yttrat sig i detta avseende.

283 I förevarande fall har Acer gjort gällande att ogiltigförklaringen av det angripna beslutet och följaktligen av den omtvistade metoden för att dela kostnader kommer att få allvarliga konsekvenser. De systemansvariga för överföringssystemen får bära samtliga kostnader för alla avhjälpande åtgärder som aktiveras på deras nätelement, även om sådana åtgärder har varit nödvändiga på grund av ringflöden från andra elområden. Detta skulle sannolikt leda till att de systemansvariga för överföringssystemen skulle ges ett incitament att begränsa sammanlänkningskapaciteten, vilket skulle leda till högre elkostnader.

284 Av domstolens praxis framgår att det av rättssäkerhetsskäl kan vara motiverat att verkningarna av en rättsakt består, särskilt om de omedelbara verkningarna av att rättsakten ogiltigförklarades skulle leda till allvarliga negativa konsekvenser för de personer som berörs och om den angripna rättsaktens lagenlighet inte har ifrågasatts på grund av rättsaktens syfte eller innehåll, utan på grund av bristande befogenhet hos den som antagit denna eller på grund av åsidosättande av väsentliga formföreskrifter (se dom av den 15 juli 2021, kommissionen/Landesbank Baden-Württemberg och CRU, C-584/20 P och C-621/20 P, EU:C:2021:601, punkt 175 och där angiven rättspraxis).

285 I detta hänseende är det för det första viktigt att notera att ogiltigförklaringen av det angripna beslutet bland annat grundas på ett åsidosättande av materiell rätt, nämligen ett åsidosättande av artikel 16.13 andra stycket i förordning 2019/943, och inte enbart på ett åsidosättande av väsentliga formföreskrifter.

286 För det andra grundar sig Acers argument på antagandet att den omtvistade metoden för att dela kostnader redan tillämpas.

287 Av parternas svar på tribunalens frågor framgår emellertid att den omtvistade metoden för att dela kostnader som är föremål för det angripna beslutet inte kommer att tillämpas i sin helhet före den 4 juni 2025 och att denna tillämpning, på grund av förseningar, till och med riskerar att skjutas upp ytterligare.

288 Under dessa förhållanden ska rättsverkningarna av en ogiltigförklaring av det angripna beslutet inte begränsas.

Rättegångskostnader

289 Enligt artikel 134.1 i tribunalens rättegångsregler ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.

290 Sökanden har yrkat att Acer ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom Acer har tappat målet, ska sökandens yrkande bifallas.

291 Enligt artikel 138.1 i rättegångsreglerna ska medlemsstater och institutioner som har intervenerat bära sina rättegångskostnader. Förbundsrepubliken Tyskland ska således bära sina rättegångskostnader.

På dessa grunder beslutar

Tribunalen (tredje avdelningen i utökad sammansättning)

följande dom:

1) **Det beslut som fattats av överklagandenämnden vid Europeiska unionens byrå för samarbete mellan energitillsynsmyndigheter (Acer) den 28 maj 2021, i ärende A-001–2021 (konsoliderat), ogiltigförklaras i den del detta beslut bekräftar Acers beslut nr 30/2020 av den 30 november 2020 om ett förslag från systemansvariga för överföringssystemen för el i den region som omfattar Belgien, Tjeckien, Tyskland, Frankrike, Kroatien, Luxemburg, Ungern, Nederländerna, Österrike, Polen, Rumänien,**

Slovenien och Slovakien om beräkningen av den kapacitet som kallas ”Core”, om metoder för att dela kostnader för omdirigering och motköp, och varigenom överklagandenämnden avslår sökandenas begäran i nämnda ärende.

2) **Acer ska bära sina egna rättegångskostnader och ersätta de kostnader som uppkommit för Bundesnetzagentur für Elektrizität, Gas, Telekommunikation, Post und Eisenbahnen (BNetzA).**

3) **Förbundsrepubliken Tyskland ska bära sina rättegångskostnader.**

Schalin Škvařilová-Pelzl Nõmm

Steinfatt Kukovec

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 25 september 2024.

Underskrifter